

IMMACULATA

6/2010

Č. 112

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Prosinec** – Abychom se stejně jako Maria Neposkvrněná stávali příblytky Emanuela – Boha s námi, a tak přinášeli naději a radost do života lidí, s nimiž žijeme.
- Leden** – Maria, svatá Boží Rodičko, vypros lidstvu pokoj a víru, aby všechny národy přijaly Ježíše Krista, Božího Syna, a uznaly ho Spasitelem světa.
- Únor** – Mario, Matko důvěry, dej, aby všichni lidé svěřili svůj život do Boží prozřetelnosti.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ..., nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři,

vždy, když se změní čas z letního na zimní, máme dojem, jako by se den stal kratší, a s každou další odtrženou stránkou z kalendáře jako by tmy přibývalo. Navíc kromě vnější temnoty můžeme pozorovat i temnotu duchovní, kdy se věci nenazývají svým jménem, kdy se zaměňuje dobro za zlo a naopak, kdy dobré skutky jsou trestány a ty zlé vychvalovány. Na temnotu narážíme i ve svém nitru, kdy neděláme, co bychom chtěli, kdy naše slova jsou v rozporu s našimi skutky. Tolik temnoty! To působí značně depresivně...

Avšak právě uprostřed tmy i to nejmenší světýlko je vidět již zdaleka a hovoří o naději, že temnota přece nebude mít poslední slovo. Apoštol Jan ve svém evangeliu ukazuje na světlo, které temnoty nepohltní a které je plné života. My již víme, že tím světlem je proroky předpovězený Spasitel, narozený v Betlémě – Ježíš. Přichází od Otce světel, kde není ani náznak temnoty, ani stíneček něčeho zlého, a dělí se s námi o vše. Hovoří k nám: „Já jsem světlo světa, kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života“ (Jan 8,12). Ježíšova slova nejsou planá a jeho skutky neodporují jeho slovům. Takto svým slovem a životem osvěcuje každého člověka. A právě zde dochází k největšímu střetu světla s temnotami – uprostřed našich srdcí.

Milí čtenáři, jak dopadne zmíněný souboj v našem nitru? To záleží na tom, zda tam vpustíme toho, který je Sluncem spravedlnosti a dovolíme mu, aby z nás učinil syny světla.

br. Bohdan

Milostiplná

Matko Boží,
pohlédni na celé lidstvo svojí láskou
a vypros nám u Tvého Syna
pokoj a milosrdenství,
aby On nám dal účast
na svých zaslíbeních.
Skrze své Neposkvrněné Srdce vylej,
ó Matko milosrdenství,
na celé lidstvo milosti Tvého Syna
a přiveď nás k Němu.
Amen.

R. Szafter

Jak můžeme prožít advent?

Je tu opět ADVENT. Na každého z nás dýchá slavnostní atmosférou předvánočního času. Vždyť se opět blíží Vánoce, čas pokoje, štěstí a radosti. Naše nitro se stává citlivější, jsme otevření zamýšlet se nad svým životem, napravovat své chyby, dávat si nová předsevzetí. Kdo touží prožít adventní a vánoční čas v pokoji, lásce a Boží přítomnosti, může pro sebe přijmout desetibodový program s názvem „Desatero pokoje“. Každý bod lze žít buď jeden den, jeden týden, či jeden měsíc. Začít je možno kdykoliv. Třeba právě nyní...

Desatero pokoje

1/ Dnes se nebudu snažit vyřešit problém celého světa. – Co všechno na mě dnes čeká! Před svými problémy dnes nebudu uhýbat, nebudu klepat na mysl, budu jim hledět do očí. Předám sebe i se svými problémy Bohu. On je náš Stvořitel, má veškerou moc na nebi i na zemi. Uvědomím si: i dnes se o mne stará On. Jde se mnou přes hory a dolů, výšiny i hlubiny. Stačí vždy jen krátká modlitba, občasné zamýšlení a připomenutí.

2/ Dnes nebudu nikoho kritizovat a napravovat. – Jsem především zodpovědný sám za sebe, ne za druhé. Měl bych vidět hlavně sám na sobě všechno dobré, ale i zlé. Vidět se tak, jak mě vidí Bůh. On má o mém životě největší přehled. Jemu záleží na mně i na mém okolí. Chci naplnit Kristovo slovo „Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra a trám ve svém oku nepozoruješ?“ Budu tedy korigovat pouze sám sebe.

3/ Dnes si nebudu myslet, že jsem stvořen jen pro štěstí. – Bible říká, že jsme Boží synové a dcery. Naše oči však pro Boha osleply, naše uši pro jeho slovo ohluchly, ztrácíme božský cíl a běžíme výhradně za cíli lidskými. V uších nám přestává znít Boží volání. Jsme pyšní na to, co jsme a co chceme. Dnes však obrátím své srdce i mysl k Bohu, jen u něho může neklidná lidská duše najít klid.

4/ Dnes se budu věnovat alespoň deset minut dobré četbě. – Dobrá četba je pro život duše stejně důležitá a nutná jako dobrá výživa pro život těla. Otevírám pravidelně i Boží slovo – Bibli? Vždyť v ní jsou ty nejlepší rady pro život. Začnu číst. Stačí málo, ale pravidelně!

5/ Dnes chci poznávat plán, který se mnou má Bůh. – Nemusím se štvát ani váhat. Bůh zná mé kroky a jejich rychlost, zná mé možnosti. On je Pánem času! Ale půjde se mnou jen za předpokladu, že se vydám po jeho cestách a že ve svých plánech ponechám místo pro jeho dobré záměry.

6/ Dnes se přizpůsobím okolnostem, aniž bych chtěl okolnosti přizpůsobit svým přáním. – Domnívám-li se, že lidé se vždy musí přizpůsobit mně, promeškám mnoho cenného pro svůj život. Třeba mi něco velmi důležitého může být darováno právě v lidech, kteří jsou mi málo sympatičtí.

7/ Dnes chci konat dobro a nebudu o tom nikomu vypravovat. – Jak mám žít, aby v mém okolí přibylo více porozumění a soucitu? V Božím Slově – Bibli je dokonalý návod, jak kolem sebe šířit lásku, pokoj a dobro. Konání dobra vyvěrá z Boží dobroty, Bůh chce působit dobro i skrze mne. Není v mých silách konat nemožné, mohu jen to, co je v mých lidských silách. Vše ostatní ponechám Bohu. Vždyť je to On, který dobro dává a působí.

8/ Dnes chci řešit problémy s Boží pomocí. – V životě se vždy najde něco, co mi připravuje více starostí – nevyřešitelný problém, který přede mnou narůstá a sklíčuje mě. Proto si určím pořadí věcí, které je nutné vyřídit. Dnes se pokusím vykonat to, do čeho se mi vůbec nechce, co již dlouho odkládám. Když se k tomu nakonec odhodlám, jistě poznám, že mi najednou zbývá více času na všechno ostatní. Vždy smím důvěřovat, že mi chce pomoci Bůh, stojící při mně a ukazující mi cestu v každé životní situaci.

9/ Dnes chci důvěřovat Bohu. – Bůh o mně ví a stará se o mne tak, jako by mimo mne nebylo nikoho na světě (i kdyby okolnosti svědčily

o pravém opaku). Bůh si mě váží, cení si mě jako drahocenný šperk a miluje mne jako své milované dítě.

10/ Dnes nebudu mít strach. – Nebudu mít obavu radovat se z toho, co je krásné, a budu věřit v dobro. Nebudu mít strach z toho, co mě může

potkat. Vždyt v Písmu je připomínáno: „Neboj se, jsem s Tebou, držím tě za ruku.“ Naše „podzimní nálada“ by se tak měla měnit v náladu adventní. Strach by se měl měnit v očekávání toho krásného, co nám Bůh přislíbil a co nám dal ve svém Synu – Ježíši Kristu.

převzato z letáčku Brněnské tiskové mise

Čtyři svíčky

Na adventním věnci hořely tiše čtyři svíčky. Bylo slyšet, jak si mezi sebou šeptají.

První svíčka vzdychla a řekla: „Jmenuji se POKOJ. Ráda bych přebývala mezi lidmi, ale jim na mně nezáleží. Moje světlo sice svítí, ale lidé žádný mír nedodržují!“ Její světélko bylo čím dál menší, až docela zhaslo...

Světlo druhé svíčky zakmitalo a svíčka řekla: „Jmenuji se VÍRA, toužím svítit lidem na cestu životem, ale oni mnou pohrdají, jsem prý nmoderní a zbytečná. Lidstvo nechce o Bohu nic vědět, nemá tedy cenu, abych svítila!“ Průvan zavál místností a druhá svíčka zhasla...

Smutně se ke slovu přihlásila třetí svíčka: „Jmenuji se LÁSKA. Toužím být v lidském srdci, ale lidé si mě nevšímají, nechtějí mě. Vidí jenom sami sebe, tvrdí, že volné vztahy jsou lepší, že je třeba si užívat. Už nemám sílu, abych hořela.“ Její světlo se zachvělo a zhaslo...

V té chvíli vešlo do místnosti dítě. Podívalo se na svíčky a řeklo: „Proč nesvítíte, kdo vás zhasl?“ A rozplakalo se...

Vtom se ozvala čtvrtá svíčka a zašeptala: „Neboj se! Dokud já svítím, nic není ztraceno! Mé jméno je NADĚJE! S mojí pomocí se dají i ostatní svíčky znovu zapálit.“

Od ní pak dítě znovu zapálilo i všechny ostatní.

foto: Ginasanders | Dreamstime.com

Plamen NADĚJE by v našem životě neměl nikdy zhasnout.

Každý z nás by měl plameny POKOJE, VÍRY, LÁSKY a NADĚJE stále udržovat.

Bůh je základem a vrcholem naší svobody

*Homilie Benedikta XVI.,
Santiago de Compostela, 6. 11. 2010*

Milovaní bratři v Ježíši Kristu, děkuji Bohu za dar, že mohu být tady na tomto nádherném náměstí, plném umění, kultury a duchovního významu. (...)

Věta z prvního čtení tvrdí s obdivuhodnou jasností: „Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše“ (Sk 4,33). Východiskem všeho, co křesťanství bylo a nadále je, totiž ve skutečnosti není lidská iniciativa nebo plán, ale Bůh, který prohlašuje Ježíše za spravedlivého a svatého po rozsudku lidského tribunálu, který jej odsoudil jako rouhače a buřiče. Bůh, který vytrhl Ježíše Krista ze smrti; Bůh, který přinese spravedlnost všem, kdo byli v dějinách nespravedlivě poniženi.

„My jsme svědky těchto událostí, stejně jako Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají“ (Sk 5,32), říkají apoštolové. Vydali tak svědectví o životě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista, kterého poznali, když kázal a konal zázraky. Drazí bratři, na nás dnes je, abychom následovali příklad apoštolů, každým dnem více poznávali Pána a vydávali jasné a účinné svědectví Jeho evangelium. Neexistuje větší poklad, který bychom mohli nabídnout našim současníkům. Napodobíme tak i svatého Pavla, který uprostřed tolika soužení, ztroskotání a osamocení radostně prohlašoval: „Poklad víry máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám“ (2 Kor 4,7).

Vedle slov apoštola národů jsou zde slova evangelia, která jsme právě vyslechli a která nás vybízí, abychom žili v Kristově pokoře, který ve všem následoval vůli Otce a přišel, aby sloužil a „dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20,28). Pro učedníky, kteří chtějí následovat a napodobovat Krista, není služba bratřovi pouhou volbou, ale podstatnou součástí vlastního bytí. Je službou, která se neměří na základě světských kritérií toho, co je bezprostřední, hmotné a zdánlivé, ale tím, že zpřítomňuje lásku Boha ke všem lidem ve všech jejich dimenzích a vydává

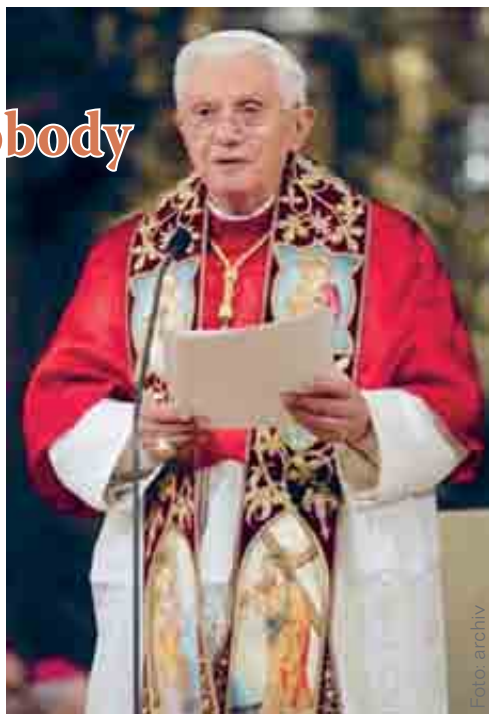

Foto: archiv

mu svědectví i těmi nejprostšími skutky. Při předkládání tohoto nového způsobu vztahů ve společnosti, založeném na logice lásky a služby, se Ježíš obrací také k „velmožům“, protože tam, kde není nasazení pro druhé, vznikají formy nadvlády a vykořisťování, které nedávají prostor pro věrohodné, celkové lidské povznesení. Byl bych rád, aby toto poselství došlo zejména k mladým lidem: právě vám tento zásadní obsah evangelia ukazuje smysluplnou cestu, když se zřeknete krátkodobého egoistického způsobu myšlení, jež je často nabízeno, a přijetím Ježíšova smýšlení se tak můžete plně realizovat a být semenem naděje.

Připomínají nám to také oslavy Svatého roku Compostely. A právě to prožívají jako tajemství v srdci – buď vědomě, nebo i bez schopnosti to vyjádřit slovy – mnozí poutníci, kteří přicházejí do Santiaga de Compostela, aby objali apoštola. Únava z putování, rozmanitost krajiny a setkání s lidmi různých národností je otevírají vůči tomu nejhlubšímu a společnému, co nás spojuje s lidmi, tj. hledajícími bytostmi, které potřebují pravdu a krásu, zkušenost s milostí, láskou a pokojem, odpuštěním a vykoupením. A v hloubi všech těchto lidí zní přítomnost Boha a působení

Ducha Svatého. Ano, každý člověk, který se ztíší a zaujme odstup od svých přání, žádostí a bezprostředních záležitostí a který se modlí, je osvícen Bohem, aby ho potkal a rozpoznal v Kristu. Kdo se vydá na pouť do Santiaga, činí tak v podstatě především proto, aby se setkal s Bohem, který vyznačuje z výsosti Krista, přijímá ho a žehná mu při vstupu do Bran slávy.

Jako posel evangelia, které Petr i Jakub podepsali vlastní krví, bych odtud rád pohlédl na celou Evropu, která chodívala na pouť do Compostely. Jaké jsou její největší potřeby, obavy a naděje? Co je specifický a základní přínos církve této Evropě, která v posledním půlstoletí prošla cestou nových změn a projektů? Její přínos se soustřeďuje na tuto prostou a rozhodující skutečnost: Bůh existuje a právě On nám dal život. Pouze On je absolutní, věrná a neměnná láska, nekonečný cíl, který vyznačuje z každého dobra, pravdy a podivuhodných krás tohoto světa; podivuhodných, ale pro srdce člověka nepostačujících. Svatá Terezie od Ježíše to dobře pochopila, když řekla: „Stačí pouze Bůh.“

Tragédií je, že se v Evropě zejména během 19. století ujalo a rozšířilo přesvědčení, že Bůh je protivníkem člověka a nepřitelem jeho svobody. To mělo zastínit pravou biblickou víru v Boha, který poslal na svět svého Syna Ježíše Krista, aby nikdo nezahynul a všichni měli život věčný (srov. Jan 3,16).

V souvislosti s pohanstvím, podle něhož Bůh člověku závidí a pohrdá jím, svatopisec neochvějně uvádí: jak by mohl Bůh všechno stvořit, kdyby to nemiloval, On, který ve své nekonečné plnosti nic nepotřebuje? (srov. Moudr 11,24–26). Jak by se mohl zjevit lidem, kdyby je nechtěl chránit? Bůh je počátkem našeho bytí a základem i vrcholem naší svobody, nikoli jejím protivníkem. Jak by si smrtelný člověk mohl zakládat sám na sobě a jak by se hříšník mohl smířit se sebou samým? Jak je možné, že nastalo veřejné mlčení o první a podstatné realitě lidského života? Jak může být to, co je v něm nejvíce rozhodující, uzamčeno pouze do nitra nebo odsunuto do přítmi? My lidé nemůžeme žít ve tmě a nevidět světlo slunce. Jak je potom možné, že se upírá Bohu – slunci inteligence, moci vůle a magnetu našich srdcí – právo předkládat toto světlo, které rozhání každou temnotu? Proto je nezbytné, aby se Bůh opět vrátil a radostně zazníval pod nebesy Evropy; aby toto posvátné slovo nikdy nebylo hlášáno nadarmo; aby nebylo znetvořováno a nesloužilo účelům, které mu nejsou vlastní. Je třeba, aby bylo vyslovováno posvátně. Je nezbytné, abychom je

tak vnímali v každodenním životě, v pracovním tichu, v bratrské lásce a těžkostech, které s sebou nese čas.

Evropa se musí otevřít Bohu, vyjít mu vstříc beze strachu, přičinit se s jeho milostí a onu důstojnost člověka, kterou objevily ty nejlepší tradice: kromě biblické, jež je v tomto ohledu zásadní, také klasická, středověká i moderní, z níž se zrodily velká filozofická, literární, kulturní a sociální díla Evropy.

Tento Bůh a tento člověk se konkrétně a historicky zjevili v Kristu. A Krista můžeme najít na cestách, které vedou do Compostely, protože na nich existuje kříž, v němž se sbíhají a orientují křížovatký. Tento kříž, svrchované znamení lásky nesené až do krajnosti, je tedy darem a zároveň odpuštěním a musí být v noci doby naší Polárkou. Kříž a láska, kříž a světlo byla v našich dějinách synonyma, protože Kristus se na něj nechal přibít, aby vydal největší svědectví své lásky, aby nás vyzval k odpuštění a smíření, aby nás naučil přemáhat zlo dobrem. Nepřestávejte si brát poučení od tohoto Krista na křížovatkách cest a života. Bůh nám v Ném vychází vstříc jako přítel, otec a průvodce. Požehnaný Kříži, kež vždycky záříš v zemích Evropy!

Dovolte mi, aby odtud hlásal slávu člověka, vnímal, že je ohrožena jeho důstojnost, když je zbavován svých hodnot a původního bohatství, když jsou ti nejslabší a nejchudší odsouváni na okraj společnosti či na smrt. Nelze se klanět Bohu a nechránit člověka, jeho dítě. Nelze si sloužit člověkem a neptat se, kdo je jeho Otec, a nedávat na tuto otázku odpověď. Evropa přírodních věd a technologií, Evropa civilizace a kultury musí být zároveň Evropou otevřenou pro transcendentno a bratrství s ostatními kontinenty, pro živého a pravého Boha, počínaje živým a pravým člověkem. Toto chce církev přinášet Evropě: pečovat o Boha a starat se o člověka, přitom vycházet z porozumění, které nám o nich nabízí Ježíš Kristus.

Drazí přátelé, obrátme pohled naděje ke všemu, co nám Bůh přislíbil a co nám nabízí. Kež nám daruje svou sílu, osvěží arcidiecezi Compostely, oživí víru svých dětí a pomůže jim zachovat věrnost jejich povolání rozsévat a posilovat evangelium i v těchto krajinách. Kež svatý Jakub, Pánův přítel, získá hojně požehnaní pro Galicii, pro ostatní národy Španělska, Evropy a mnoha dalších míst v zámorí, kde je tento apoštol znamením křesťanské identity a hlasatelem Kristovy zvěsti.

*přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu*

Proč si zvolil Zázračnou medailku?

Proč si sv. Maxmilián pro Rytířstvo Neposkvrněné zvolil Zázračnou medailku? Setkáváme se s ní v původním programu MI, kde je zařazena jako druhá podmínka: „Nosit Zázračnou medailku.“ Navíc prvním prostředkem činnosti MI je, „nakolik to je možné, jednou denně se pomodlit střelnou modlitbou: ‚Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, a za všechny, kteří se k Tobě neutíkají, a zvláště za zednáře‘“ (Spisy 21), což je rozšířená verze modlitby ze Zázračné medailky. Proč?

Odpověď můžeme najít v příběhu medailky, který sv. Maxmilián mnohokrát vyprávěl: „Je všeobecně známá medailka zvaná ‚zázračná‘. Její původ sahá do roku 1830 a omilostněná duše, již se zjevila Panna Maria Neposkvrněná, je Kateřina Labouré, toho času novicka Sester milosrdenství v Paříži na ulici ‚du Bac‘. (...) Okamžitě se daly velké zázraky obrácení a medailka byla tak žádaná, že již v prvním desetiletí jí bylo vyraženo na 80 milionů. Cožpak by nebylo vhodné, abychom si my, kteří se bezpodmínečně odevzdáváme Neposkvrněné, ozdobili svou hruď Zázračnou medailkou? Takže tato medailka je vnějším znamením odevzdání se Neposkvrněné – je to druhá podmínka MI“ (Spisy 917).

Otec Kolbe byl si tedy vědom – jak to vysvětluje v dopise bratru Paolu Morattimu ze dne 26. ledna 1926 – že podstatou příslušnosti MI je odevzdání se Neposkvrněné a Zázračná medailka je toho důležitým vnějším znamením: „Podstatou MI je odevzdání se Panně Neposkvrněné (byť jen vnitřním úkonem) podle ducha MI, to znamená jako nástroj odevzdání bez podmínek a úplně v životě, smrti i věčnosti již jako vlastnictví. Její medailka je toho vnějším znakem a pramenem mnohých milostí, které ona slíbila. Je to integrální součást, nikoli však základní, takže pokud chybějí medailky, je možné se bez nich obejít, aniž bychom hned ohrozili existenci MI“ (Spisy 40b).

Foto: archív

Byla to milost obrácení Alfonse Ratisbonna, která se přičinila o vznik MI: „Mladý, inteligentní a bohatý Žid ze Štrasburku Ratisbonne vyrostl v prostředí bez víry. ‚Nevěřil jsem ani v Boží existenci,‘ píše o sobě, ‚neotevřel jsem žádnou náboženskou knihu.‘ Ne bez zjevné nevole přijal od barona Bussièrese Zázračnou medailku. Nedlouho nato, dne 20. ledna 1840, pan Bussières v jeho doprovodu vstupuje do kostela Sant’Andrea delle Fratte, aby v sakristii vyřídil modlitby za zemřelého pana Laferronnays, který tam zrovna ležel na katafalku. Ratisbonnovi se zjevuje Neposkvrněná a okamžitě ho obrací“ (Spisy 1181). 20. ledna 1917, v 75. výročí obrácení Ratisbonna, během ranního rozjímání sv. Maxmilián dostává vnučnutí, aby založil Rytířstvo Neposkvrněné.

Otec Kolbe byl přesvědčen, že samotná Neposkvrněná si přeje používat Zázračnou medailku: „Prostředky: ty, které ona sama bude chtít. Při zjevení Zázračné medailky nám předložila střelnou modlitbu, takže je to naše modlit-

ba, jejímž prostřednictvím chceme všechny spojit s Neposkvrněnou. Dala nám Zázračnou medailku, je to tedy naše kulka, abychom se třefovali do srdcí“ (Spisy 686R). Boj se satanem je velmi těžký, proto potřebujeme pomoc Mariinu a její medailky: „Nosíme ji, protože Neposkvrněná nám to nařídila a slíbila svou ochranu nad těmi, kdo ji nosí. A my tu její pomoc velmi potřebujeme. – Zkušenost ukazuje, že koho ďábel chce svést, tomu se nejprve pod jakoukoli záminkou snaží sebrat Zázračnou medailku. Ó, jaká moc ochrany Neposkvrněné“ (Spisy 868R).

Otec Kolbe povzbuzuje všechny k velkému a zároveň moudrému šíření medailky: „Její medailku je třeba rozdávat, kde to je jen možné, i dětem, aby ji vždy nosily na krku, i starším, mládeži obzvlášť, aby pod ochranou Neposkvrněné měla dost sil překonat tolikrát pokušení a nástrahy nalíčené na ně v dnešní době. A těm, kteří do kostela nechodí, ke zpovědi se bojí přijít, z náboženských praktik si dělají legraci, pravdám víry se vysmívají nebo uvízli v morálním blátě nebo stojí v herezi mimo církvev – těmto je třeba nutně Zázračnou medailku věnovat a prosit je, aby ji nosili, zatímco my se máme vroucně modlit o obrácení. Mnozí do-

konce si pomáhají tak – že v případě, kdy někdo nechce medailku nosit, ani ji žádným způsobem přijmout – ji tajně zašívají do oblečení a modlí se; Neposkvrněná pak dříve nebo později ukazuje, co dovede. Takže medailka je takovou kulkou Rytířstva Neposkvrněné“ (Spisy 1036).

Těm, kteří by se chtěli stát členy MI, o. Kolbe dává praktické pokyny: „(...) napište přímo nám. (...) V odpovědi vám pošleme medailku a diplomek. Medailku si zavěste na krku, pak si klekněte a pomodlete se úkon zasvěcení Neposkvrněné Panně vytištěný na diplomku, potom se každý den modlete střelnou modlitbu ‚Ó, Maria, bez hříchu počatá...‘ a současně se snažte horlivě šířit důvěru a lásku k Neposkvrněné, získávat nové členy MI, šířit Zázračnou medailku, zvláště mezi zlými a nemravnými s vroucí modlitbou za jejich obrácení“ (Spisy 1028).

Takto o. Kolbe si zvolil Zázračnou medailku, aby mohl účinně realizovat hlavní cíl Rytířstva Neposkvrněné: „Snažit se o obrácení hříšníků, heretiků, schizmatiků atd., a zvláště zednářů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Nejsvětější Panny Marie Neposkvrněné“ (Spisy 21).

o. Stanislav Marek Stoj OFMConv

Kdo prosí, dostává

Kateřina Labouré vypráví o zjevení Panny Marie z roku 1830: „(...) Náhle jsem uviděla na jejich rukou prsteny, tři na každém prstě. Největší uprostřed a nejmenší na konci. V každém byly přiměřené velké drahokamy. Největší drahokamy vrhaly nejsilnější světlo, nejmenší nejslabší. Světla se rozšiřovala tak, že dole splývala. (...)

Řekla mi: „Světla jsou symbolem milostí, které rozdávám všem, kteří o ně prosí.“ Pochopila jsem, že je jí milé, když ji o ně prosíme. Jak je velkorysá ke všem, kteří o ně prosí, a jakou radost cítí, když je rozdává... „Drahokamy, které nesvítí, které nevysílají paprsky, představují milostí, o které lidé zapomínají prosit.“

V té chvíli jako bych ani nebyla při sobě, měla jsem nesmírnou radost. Okolo Panny Marie se vytvořil oválný obraz. V půlkruhu byl nápis (...): Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.“ Byl napsán zlatým písmem. Slyšela jsem vnitřní hlas: „Dej udělat takovou medaili. Ti, co ji budou nosit s důvěrou, dostanou mnoho milostí.“

Měl Ježíš tělesné sourozence?

V evangeliích na několika místech je řeč o „bratřích“ a „sestrách“ Páně. To vedlo už ve starověku odpůrce křesťanství k tvrzení, že prý Panna Maria nemohla být pannou, když Ježíš měl ještě nějaké sourozence. To slyšíme jako argument často i dnes. Poprvé s touto námitkou vystoupil ve 4. stol. pohan Helvidius. Proti tomu polemizoval církevní Otec latinského Západu sv. Jeroným r. 383 skvělým spisem „O ustavičném Mariině panenství proti Helvidiovi“.

Jeroným, vynikající filolog, který pořídil latinský překlad Písma sv. pod názvem „Vulgáta“, zde dokazuje, že v hebrejštině a aramejštině slova „bratr“ a „sestra“ znamenají nejen fyzické sourozenectví, nýbrž i příbuzenství v boční linii. Biblický termín „bratr“ a „sestra“ tak mohl stejně dobře představovat bratrance nebo sestřenici, nebo i ještě vzdálenější příbuzenství. To bylo ostatně všeobecně známé, už ze Starého zákona víme o případech, kdy příbuzný je označen termínem „bratr“ (např. „bratři“ Abraham a Lot, ačkoliv Lot byl ve skutečnosti synovcem Abrahamovým).

Nicméně Helvidius ještě uvádí citáty z Mt 1,25 a Lk 2,7, kde se píše o Ježíši jako o „prvorozeném synu“. To by zdánlivě navozovalo, že po Ježíši mohla Jeho matka mít ještě jiné děti. Jeroným však poukazuje na to, že termín „prvorozený syn“ měl význam čistě rituální, neboť podle Ex 13,12 každý první mužský novorozenec byl zasvěcen Bohu jako Jeho vlastnictví bez ohledu na to, jestli po něm následovali další potomci či nikoliv. Výraz „prvorozený syn“ znamenal proto jeho zasvěcení Bohu, nikoli označení, že je nejstarší mezi sourozenci.

Jeroným ve své polemice s Helvidiem opouští nakonec argumenty filologické a přistupuje k vlastním okolnostem Kristova života podle evangelií. Když sv. Lukáš ve 2. kap. (41–52) popisuje pouť sv. rodiny do Jeruzaléma a scénu dvanáctiletého Ježíše v chrámu, vyplývá z toho jasně, že Ježíš byl jediným dítětem Marie a Josefa (pěstouna). Jinak by se totiž nedalo vysvětlit, proč nevzali Maria a Josef na pouť do Jeruzaléma taky své další děti (vždydc-

Andrea del Sarto, Madona s Ježíškem a sv. Alžběta s Janem Křtitelem, Louvre, Paříž

ky podle zvyklostí putovala celá rodina), a jestliže ano, tak proč se o tom evangelista nezmiňuje? Předpoklad, že by Lukáš zamlčel v této souvislosti Kristovy sourozence, by byl násilný, nepřirozený a téměř absurdní. Ježíš tedy ve svých 12 letech bratry a sestry určitě neměl. Pokud by měli Maria s Josefem po Ježíši ještě další děti, tak až po Jeho 12. roce života, což je ale málo pravděpodobné. Ostatně nikde v evangeliích se nemluví o někom, kdo by byl „synem“ nebo „dcerou“ Marie a Josefa. Kdyby Maria měla kromě Ježíše ještě jiné potomky, zcela určitě by ji Pán na kříži svěřil některému z nich, neboť zákon v Izraeli předpisoval, že pouze děti mají absolutní povinnost postarat se o svou ovdovělou matku, nesvěřil by ji tedy úplně cizímu Janovi (Jan 19,25–27).

Dále si Jeroným všímá zpráv evangelistů o ukřižování Páně. Sv. Matouš a sv. Marek píší, že pod Ježíšovým křížem stála mj. i „Maria, matka Jakuba mladšího a Josefa“ (Mt 27,56; Mk 15,40). Podle sv. Lukáše (24,10) „Maria, matka Jakubova“ šla s ostatními ženami v sobotu ráno k Ježíšovu hrobu. Sv.

Jan (19,25) uvádí, že se jednalo o „sestru matky jeho, Marii, manželku Kleofášovu“. Slovo „sestra“ tu opět znamená „příbuzná“ (nemohly se přece rodné sestry jmenovat úplně stejně). Podle zprávy církevního spisovatele Hegesippa ze 2. stol. byl Kleofáš (nazývaný též Alfeus) fyzickým bratrem sv. Josefa. Panna Maria a Maria, manželka Kleofášova, matka Jakuba (apostola Páně) a Josefa, byly tedy švagrové. Šlo o jednu z žen, které Krista doprovázely a již evangelisté nazývají „druhou Marií“ na rozdíl od Marie Magdalény. Jeroným však dává s tím do souvislosti další zprávu Matoušova a Markova evangelia (Mt 13,53–58; Mk 6,1–6) a sice tu o nevěře obyvatel v Nazaretě, v níž se praví, že Nazaretané se divili nad Ježíšovou moudrostí a říkali: „Copak to není tesař, syn Marie a bratr Jakubův a Josefův a Šimonův? Cožpak nežijí i jeho sestry mezi námi?“

Jakub a Josef jsou nejspíš titíž mužové, jejichž matka, „sestra“ (ve skutečnosti švagrová) Panny Marie stála na Kalvárii pod křížem Páně. Nemohli být tedy fyzickými bratry Ježíšovými, ale jeho příbuznými, konkrétně bratrance (sv. Josef, i když byl pěstounem a nikoli fyzickým otcem Pána Ježíše, byl před zákonem jeho otcem, proto příbuzenstvo z jeho strany bylo i Kristovým příbuzenstvem). Totéž platí i o dalších vyjmenovaných „bratřích“ Páně a jeho „sestrách“, které pocházely od jiných příbuzných

buď Panny Marie, nebo sv. Josefa. Kdyby se totiž byl i jen u některých z těchto uváděných osob jednalo o fyzické sourozence Kristovy, pak by se museli narodit až po 12. roce Jeho života, neboť podle Lk 2,41–52 v tomto věku fyzické bratry a sestry neměl. Protože víme, že začal veřejně působit ve stáří cca 30 let, museli by být potom tito jeho „sourozenci“ všichni buď ještě dětmi nebo nezletilými osobami. Pak by ovšem Nazaretané nemluvili o jeho „bratřích“ a „sestrách“ jako o postavách obecně známých, což předpokládá, že šlo o dospělé lidi a nikoli o děti. Jestliže mezi nimi „žily“ Ježíšovy „sestry“, znamená to, že žily samostatně (nejspíš jako manželky a matky) a měly svou domácnost. Kdyby se jednalo o nezletilé, žily by přece s rodiči, potom by ale Nazaretané zcela logicky řekli: „Cožpak nežijí s jeho matkou i jeho sestry?“ a nikoliv „Cožpak nežijí i jeho sestry mezi námi?“

Pádné a přesvědčivé argumenty sv. Jeronýma jsou fakticky nevyvratitelné. Panenství Matky Boží je logicky i biblicky zdůvodněné. Katolická nauka stojí na solidních základech, obhajitelných i vědecky a jakékoliv pokusy zpochybnit ji jsou odsouzeny už předem k nezdaru. Nevěříme mýtům a bájím, ale pravdivým a skutečným faktům.

Norbert Clasen,
Kirchliche Umschau 2/2010, překl. -red-

- ❑ Věříme a vyznáváme: Ježíš z Nazareta je Mesiáš, Syn Boží. Od věčnosti žije v Otcově slávě. Přišel na svět, stal se nám rovným ve všem, kromě hříchu. Stal se člověkem na důkaz Otcovy lásky – lásky, která je větší, než si můžeme představit a vyjádřit.
- ❑ Učitelé o Božím působení a všichni Ježíšovi učedníci vyjadřují svým vlastním způsobem tajemství, jak se stal Bůh člověkem. Jan začíná své evangelium hymnem na Krista. Čteme v něm: „Slovo se stalo tělem (to znamená ‚člověkem‘) a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu“ (Jan 1,1–18).
- ❑ V listě Filipánům svatý Pavel líčí vtělení Božího Syna Ježíše Krista jako cestu „odshora dolů“ – neboli od Boha k člověku – a opět „vzhůru“. „Je rovný Bohu ... stal se jedním z lidí ... ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil... Na nebi, na zemi i v podsvětí ... každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznávat: Ježíš Kristus je Pán!“ (Flp 2,6–11).
- ❑ V listě Galaťanům popisuje Pavel „Ježíšův život“ takto: „Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu... Tak jsme byli přijati za syny“ (Gal 4,4–5).
- ❑ Ještě jasněji píše Jan své obci: „Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho... My jsme očiti svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako spasitele světa“ (1 Jan 4,9–14).

Církev ve službě člověku (8)

Vynálezci a objevitelé z řad mnichů a kněží

Věda, technika a jejich rozvoj by byly nemyslitelné bez nových vynálezů a objevů. Současné školní učebnice jsou plné jmen slavných objevitelů a vynálezců, mezi nimiž ovšem chybí katoličtí řeholníci středověku a novověku, jakož i další věřící osobnosti, oddané Katolické církvi a její nauce. Ve skutečnosti právě oni se přičinili o maximální rozmach vědy a techniky, bez nich by byl novověký pokrok se všemi svými novinkami v průmyslu, ve vědě, v dopravě aj. nemyslitelný. Pokusíme se jich zde uvést aspoň několik.

Mnichové u počátků letectví a hodinářství

Málokde se dnes člověk dozví nebo dočte, že u vzniku letectví, bez něhož si nedokážeme současnou dopravu vůbec představit, stáli už ve středověku katoličtí mniši. V 11. stol. německý benediktin Eilmer jako první na světě uletěl dále než 200 m kluzákem, který sám sestrojil (T. Woods: Jak Katolická církev budovala západní civilizaci, Praha 2008, str. 34). Na Eilmerovy pokusy navázal v 15. stol. v Itálii renesanční učenec a umělec Leonardo da Vinci a později v 17. stol. jezuitský kněz Francesco Lana-Terzi, jehož kniha z r. 1670 „Prodomo alla Arte Maestra“ jako první na vědeckém základě popsala geometrii a fyziku létajícího stroje. Pozdější aviatika, nauka o létání a konstrukci prvních letadel, se bez tohoto díla skromného italského jezuita neobešla. Bez nadsázky lze tedy říct, že k tomu, abychom v současnosti překonávali tisícikilometrové vzdálenosti obřími letouny, postavili základ už v „temném“ středověku jeden mnich a na počátku novověku jeden kněz protireformačního „tmářského“ řádu jezuitů.

I papežové se zapsali mezi technické vynálezce. Silvestr II., občanským jménem Gerbert z Aurillaku, jeden z největších učenců své doby, ovládající několik vědních oborů, jenž stál v čele církve v letech 999–1003, zhotovil pro německý Magdeburg první hodiny v našem slova smyslu. Málo se též ví, že tento středověký vědec a papež sestrojil i první glóbus naší zeměkoule, samozřejmě bez Ameriky (ta byla objevena až r. 1492) a s velkými nepřesnostmi při zobrazení asijského a afrického kontinentu (Konrád M. Kubeš SJ: Za pravdou Kristovou, Frýdlant nad Ostravicí, str. 409). Tvrzení o tom, že středověk nevěřil v kulatost Země a myslel si, že je to plochá deska, se

tedy nezakládá na pravdě. Už někteří řečtí filozofové v antice předpokládali, že Země je kulatá, křesťanský středověk pak to považoval za naprostou samozřejmost. Dantova kosmologie z konce 13. stol. jednoznačně vychází z představy Země jako koule a považuje to za nikým nezpochybnovanou skutečnost (Dinesh d'Souza: Křesťanství a ateismus úplně jinak, Praha 2009, str. 93).

Mniši ve vrcholném středověku sestavovali potom ještě lepší a dokonalejší hodiny než papež Silvestr II. Peter Lightfoot z anglického Glastenbury sestrojil ve 14. stol. jedny z nejstarších dosud existujících, které jsou umístěny v londýnském Muzeu věd. Richard z Wallingfordu, opat benediktinského kláštera ve 14. stol., byl jedním z původců západní trigonometrie a sestavil pro svůj klášter velké astronomické hodiny. Podle odborníků se po celá další dvě staletí neobjevil aparát tak vysoké úrovně. Bohužel už neexistuje, byl nejspíš zničen při konfiskaci kláštera králem Jindřichem VIII. v 16. stol. Uchovaly se však poznámky opata Richarda ke konstrukci tohoto přístroje, které umožnily znovu jej zhotovit. Tyto obdivuhodné hodiny nejenom ukazovaly přesný čas, ale též přesně předpovídaly dráhu Měsíce (Woods..., str. 35).

Kněží a mnichové jako nositelé pokroku vědy a techniky

Ve 12. stol. kanovník a rektor katedrální školy Thierry ze Chartres ve Francii odhalil na základě analýzy slunečních paprsků, že Slunce, hvězdy a obloha jsou složeny z vody a vzduchu, nikoli z nějakých polobožských substancí, jak si někteří lidé mysleli (Woods..., str. 74). Tento Thierryho

objev podpořil zprávu Písma sv. o stvoření, podle níž Slunce, Země a ostatní planety jsou stvořenými věcmi, nejsou to žádná božstva, jak věřili pohané.

Původcem vědeckých a technických novot byl také ve 13. stol. jeden z největších středověkých učenců, profesor pařížské univerzity a učitel sv. Tomáše Akvinského sv. Albert Veliký z řádu dominikánů. Pro jeho úžasné vědomosti ve všech vědních oborech ho současníci nazývali „doctor universalis“. Objevil metodu, jak oddělit vzácné kovy od obecných pomocí ohně a zlato od stříbra pomocí žíravé kyseliny (stříbro se v ní rozpustí). Tento technický postup se používá dodnes. Je možné a snad i pravděpodobné, že právě on na základě studia arabské literatury vynalezl kompas, a pokud ne, tak to možná učinil někdo z jeho žáků. Spor o to, jestli kompas sestrojili jako první mohamedánští Arabové, nebo sv. Albert Veliký se svými žáky, není dodnes vyřešen (Kubeš..., str. 399n). Obrovskému přínosu sv. Alberta pro vědu se budeme věnovat v následujících dílech tohoto seriálu.

Pozoruhodným vynálezce byl také františkánský mnich Roger Bacon ve 13. stol., profesor v anglickém Oxfordu. Věnoval se zejména fyzice a optice. Objevil lom světla a vynalezl skleněné čočky, které se staly základem pozdějších brýlí. Jako první na světě vypracoval projekt parního stroje, parní lokomotivy a železnice, který byl realizován až v 18. stol. v Anglii, kde pára sehrála významnou roli při rozvoji průmyslové výroby. Právě na základě Baconových studií sestrojil Angličan James Watt

Busta sv. Alberta Velikého zvaného doctor universalis, Vincenzo Onofri, r. 1493

Socha Rogera Bacona, Oxfordské univerzitní muzeum, Anglie, foto: Michael Reeve

dokonalejší parní stroj, použitelný v dopravě jako lokomotiva. Bacon také načrtl jako první na světě schéma dalekohledu a drobnohledu, což se dočkalo své realizace až v 17. stol. (Kubeš..., str. 400). Bacon také spolu s Robertem Gossetestem, františkánem a rektorem oxfordské univerzity, objevili experimentální metodu v přírodních vědách jako nezbytnou podmínku k dosažení výsledku a prohlásili laboratorní pokusy za první a základní postup pro každého, kdo se chce věnovat chemii, fyzice, botanice nebo zoologii (d'Souza..., str. 86).

Nedoceněným a málo známým objevitelem byl také v 17. stol. dánský katolický kněz Nicolaus Steno, konvertita z luterství, který ze své vlasti, kde byla katolická víra zakázána, musel emigrovat do Itálie. Provedl jako první pitvu obrovského mrtvého žraloka a odhalil jeho strašlivé zuby. Nebezpečí žraločího kousnutí si do té doby lidé příliš neuvědomovali. Steno jako první též objevil zkameněliny rostlin a zvířat z dávných dob a dal základ pozdější paleontologii, nauce o zkamenělinách.

V 17. a 18. stol. vynikli jako vynálezci především jezuité. Jakub Kresa, pocházející z Čech, jenž působil na počátku 17. stol. v brněnské koleji svého řádu a později jako profesor matematiky ve španělském Madridu, vynalezl logaritmické pravítko. Jeho italské spolupráti a vrstevníci Giambattista

Riccioli a Francesco Grimaldi sestrojili jako první na světě přesné vteřinové kyvadlo. Riccioli krom toho byl prvním, kdo určil zrychlení volně padajícího tělesa (Woods..., str. 85). Grimaldi zase poprvé v dějinách změřil výšku horstev na Měsíci a výšku mraků. Oba jezuité vytvořili přesný selenogram (detailní diagram povrchu Měsíce), který je v současnosti umístěn nad vstupem do Národního kosmického muzea ve Washingtonu v USA. Grimaldi též odhalil vlnovou povahu světla.

Polyhistorem, tj. učencem ovládajícím několik vědních oborů najednou, byl v 18. stol. jezuita chorvatského původu Rudjer Bosković, profesor římské koleje svého řádu, jehož někteří dnešní odborníci nazývají „jednou z největších intelektuálních postav všech dob“ (Woods..., str. 87). On totiž první objevil atomy jako nejmenší částičky hmoty a položil základy moderní atomové teorie. Ruský učenec Mendělejev jej označil za „zakladatele moderního atomismu“. Bosković také odhalil, že skvrny na Slunci jsou způsobeny plyny a jejich výbuchy.

Jezuité též vynalezli už v 18. stol. vědu zvanou „seismologie“, jež měla na základě měření a přírodních úkazů předvídat zemětřesení a sopečnou činnost a chránit tak obyvatelstvo před jejich ničivými důsledky. Seismologie je dodnes nazývána v odborných kruzích „jezuitskou vědou“ (Woods..., str. 91). Jezuité také vynalezli meteorologické observatoře, kde shromažďovali údaje pro předpověď počasí, což bylo důležité zejména v zemích ohrožených hurikány a tajfuny. Věda o předpovědi počasí, meteorologie, je fakticky jezuitským vynálezem.

Jezuita Giovanni Cassini z Itálie v 17. stol. objevil pomocí kvalitního dalekohledu a matematických výpočtů elipsovitý tvar dráhy oběhu planety, čímž potvrdil hypotézu německého astronoma Johanna Keplera ze 16. stol., který odmítal dosavadní názor o kruhovém tvaru jejich dráhy. Cassini prokázal, že Kepler měl pravdu.

K vynálezům a objevitelům z řad kněží a mniichů je nutno připočít i českého premonstrátského faráře z Přímětic u Znojma Prokopa Diviše, jenž sestrojil první hromosvod – a to ještě dříve než Američan Benjamin Franklin, jehož vynález se celosvětově ujal.

Do výčtu objevů a vynálezů, uskutečněných v katolickém prostředí, patří také – ať už se to komu líbí nebo ne – i rotace Země kolem Slunce. Mikuláš Koperník, jenž jako první vystoupil v první polovině 16. stol. s touto tzv. heliocentrickou teorií, byl polským katolickým duchovním, kanovníkem katedrály ve Fromborku, v jejíž věži si zřídil astronomickou observatoř. Svůj spis „O pohybu nebeských těles“, v němž poprvé v dějinách formuloval myšlenku o oběhu Země kolem Slunce, věnoval papeži Pavlu III. Ten ho za to jmenoval členem Papežské akademie věd. Koperník nikdy neměl kvůli hlásání tohoto objevu potíže s církevní vrchností, naopak heliocentrismus byl přednášen na univerzitách v Církevním státě a dokonce i na univerzitě ve španělské Salamance, kterou vedla inkvizice. Trapný případ Galileova konfliktu kvůli tomu s římskou inkvizicí v 17. stol., na němž nesou vinu obě strany, o čemž jsme psali na stránkách Immaculaty několikrát a dotkneme se toho ještě v dalších dílech seriálu, nic nemění na skutečnosti, že k objevu rotace Země kolem Slunce došlo v církevním prostředí. Ostatně sám Galileo byl věřící katolík, jenž se dal před smrtí zaopatřit a umíral s Ježíšovým jménem na rtech.

Ze středověku pocházejí i vynálezy, jejichž původci jsou neznámí, nicméně víme, že byly poprvé realizovány v kláštrech: mlýnské kolo, větrný mlýn, komín aj. (d'Souza..., str. 87). Právě na nich vyrostla civilizace, která nejen v ohledu mravním, ale i vědecko-technickým předčila všechny ostatní. Rozvoj vědy a techniky probíhal ve středověku neobyčejně rychle, a uvážíme-li, že se začínalo zcela od nuly, na troskách antické civilizace, kterou zničily divoké a primitivní keltské, germánské a zčásti i slovanské kmeny, tak se jednalo nepochybně o úžasný výkon.

Tento vědecko-technický rozvoj byl ovšem pevně spojen s rozvojem duchovně-mravním. Je sice pravda, že v novověku šla věda a technika ještě rychleji kupředu, ale už bez vazby na duchovně-mravní složku, jakou představovaly Písmo sv. a katolická nauka. Důsledky toho vidí dnes každý nezaujatý pozorovatel.

Celý svět zakvílel...

13. ledna církev slaví svátek nepříteli známého biskupa a církevního učitele sv. Hilaria z Poitiers. A přece právě on je velmi aktuální pro současnost! Narodil se mezi lety 310–315 v zámožné pohan-ské rodině v dnešním francouzském městě Poitiers (v tehdejší římské provincii Galii). Stal se křesťanem a nakonec kolem r. 350 biskupem ve svém rodném městě. V té době nebezpečně ohrožoval jednotu církve ariánský blud, podporovaný panovníky. Arius popřel božství Ježíše Krista, jehož prohlásil za pouhého „adoptivního Syna Božího“, který prý byl pouze nejvyšší ze všech stvořených bytostí, ale nikoli Bohem. Tento blud odsoudil r. 325 koncil v Nicei.

Ariovu nauku převzalo mnoho biskupů, kteří se chtěli zalíbit císařům, již této herezi přáli. Zastánci katolické pravověrnosti zakoušeli pronásledování, které sice nedosahovalo těch rozměrů jako za pohan-ské Římské říše, nicméně mučednická krev také tekla. Sv. Athanasios, biskup v Alexandrii, byl pro svoji neohroženost při hlásání pravdy o Kristově božství pětkrát poslán do vyhnanství, jednou ho chtěli ariáni zavraždit a skoro zázrakem si zachránil holý život. Nepříteli lépe se vedlo i sv. Hilariovi.

Ten se energicky postavil proti pokusu metropolity Saturnina z Arles přivést celou Galii k arianismu. Na stranu Saturnina se postavil i císař Konstantius. Z obavy před jeho hněvem se za sv. Hilaria nepostavil z galských biskupů nikdo, takže světec napsal známou větu: „Celý svět zakvílel, že je ariánský.“ Císař Hilaria poslal do vyhnanství v Řecku. Tamní biskupové, oddaní arianismu, si ale na něho stěžovali, že zde šíří katolickou nauku a působili mu mnoho příkoří. Když se nakonec po určitém uvolnění poměrů z vyhnanství vrátil, nemohl se ujmout ihned svého úřadu. Musel se ještě utkat v tvrdých disputacích s Auxentiem, hlavním hlasatelem arianismu v Miláně. Jeho úsilí obrátit jej na pravou víru Kristovu bylo neúspěšné. R. 367 Hilarius zemřel.

Vynikl i jako církevní spisovatel, napsal řadu spisů, v nichž vyvrací Ariovy bludy, a také velmi zdařilý komentář k Matoušovu evangeliu. Jeho

sv. Hilarius z Poitiers,
freska od Permianina, r. 1522, Parma, Itálie

doba se podobala dnešní evropské situaci v tom, že podobně jako ona popírala božství Kristovo. Rozdíl byl jen v tom, že ariáni mluvili o Ježíši jako o velkém zázračném demiurgovi, dnešní liberálové ho pro změnu považují za velkého filozofa. Za koho jej pokládáme my? Sv. Hilarius nám jde příkladem.

Církev tenkrát podobně jako dnes v Evropě nebyla pronásledována krvavě, spíše administrativně. Kdo chtěl výhody od císaře a usiloval o kariéru, stačilo přihlásit se k arianismu, kdo dal přednost pravé víře Kristově, dočkal se ústrků a perzekucí. Zrovna jako dnes: Kdo chce úspěch, bohatství a vlivné postavení, pro toho je katolická nauka závažnou překážkou. Sv. Hilarius věděl, čemu (a hlavně komu) dát přednost. Víme to i my?

O jednom papežském výročí

Když jsem nedávno kupoval při Lateránské bazilice poštovní známky, zjistil jsem, že byly vydány u příležitosti letošního 200. výročí narození papeže Lva XIII. Jeho náhrobek je v této bazilice od roku 1924, kdy sem byly přeneseny jeho ostatky. Náhrobek je v levé lodi při vchodu do sakristie a je ozdoben papežovou sochou v pontifikálním rouchu od Tandoliniho. U nohou žehnajícího papeže je mužská postava v dělnickém oděvu.

Lev XIII., vlastním jménem Vincenzo Gioacchino Pecci, se narodil roku 1810 v Carpinetu v Anagni. Studoval teologii na Gregoriáně a práva na Sapienzi a dosáhl dvojího doktorátu. Již za šest let po kněžském svěcení byl roku 1843 vysvěcen na biskupa a byl po tři roky nunciem v Belgii. Příležitostně cestoval a seznamoval se s dobovými problémy v Porýní, ale i v Paříži a Anglii. Návštěva továren a rozhovory s dělníky mu umožnily získat vhled do jejich situace a těžkostí. Po třech letech působení v Belgii stal se biskupem v Perugii a již roku 1853 kardinálem. Jako biskup byl dobrým pastýřem nejen v duchovních záležitostech, ale rovněž prakticky uplatňoval své sociální citění: zakládal sirotčince, pokračovací školy pro učně, školy pro děti, jejichž rodiče museli hledat práci mimo domov, dívčí útulky a ve své biskupské rezidenci se postaral o vyvažování pro chudé. Nezaměstnaným hleděl opatřit práci a obživu. Jeho pastýřské listy častěji vybízely širší veřejnost k součinnosti v těchto věcech. Pomocným orgánem měla být zvláštní komise, které předsedal.

Po smrti papeže Pia IX. roku 1878 jako kardinál komoří řídil volbu nového papeže a byl pak sám zvolen v krátkém termínu Petrovým nástupcem a přijal jméno Lev XIII. Mezi Vatikánem a italským státem po likvidaci papežského státu v letech 1870–1871 panoval velmi napjatý vztah. Papež se považoval za vatikánského vězně. Papežské požehnání, obvykle udělované po volbě shromážděnému lidu na Svatopetrském náměstí, bylo uděleno pouze lidem v bazilice z vnitřní lodžie. Také korunovace Lva XIII. se konala v Sixtinské kapli.

Gioacchino Pecci – papež Lev XIII. (1878–1903)

Lev XIII. byl v zásadních věcech pevný, ale v jednání projevoval určitou umírněnost, takt a trpělivost. Během své dlouhé vlády snažil se o zlepšení vztahů s evropskými státy, v některých případech úspěšně, např. vůči Německu, kde byl pak ukončen tzv. kulturní boj. Zato jednání s italskou vládou byla neúspěšná, rovněž vztahy s Rakouskem byly poněkud napjaté. Ve Francii se nepodařilo zastavit persekuci řeholí. Zlepšily se vztahy se Španělskem, Anglií a Ruskem.

U Lva XIII. se těž projevil prvé náznaky ekuumenismu vzhledem ke křesťanskému Východu. Šlo o překonání tzv. chaldejského schizmatu a o připojení k jednotě církve arménských křesťanů. Papež plně respektoval zachování starobylých východních ritů a byl proti zavádění latiny v těchto oblastech. On jako první přestal používat pojem heretik a schizmatik a nahradil jej označením „odloučený bratr“.

Na radu djakovského biskupa Strossmayera vydal Lev XIII. roku 1880 encykliku „Grande munus“, v níž vyzdvihl dílo svatého Cyrila a Metoděje mezi Slovany a rozšířil jejich liturgickou úctu na celou církev. Vděční Slované z iniciativy vysehradského probošta Václava Štulce uspořádali v létě

1881 do Říma pouť, aby poděkovali Svatému otci za jeho péči a lásku. Ohlas této pouti dozníval pak na Moravě, a to jak na Hostýně, kam byl umístěn obraz přinesený z Říma jako dar, tak na Velehradě, kde byla uložena část ostatků sv. Cyrila.

Papeži leželo na srdci i sjednocení všech Slovanů v jednotě víry. Jeho zásluhou byla v roce 1884 založena v Římě kolej pro české bohoslovce Bohemicum.

Ačkoliv Lev XIII. vydal celou řadu encyklik, největší závažnost v obecném významu měla encyklika sociální „*Rerum novarum*“ z roku 1891. Papež se v ní důrazně distancoval od liberalismu a socialismu, avšak zastal se dělníků. Připomíná, že zaměstnavatelé podle křesťanské lásky a spravedlnosti mají povinnost starat se o hmotné zajištění i duchovní potřeby těch, kdo u nich pracují. Mzda má být taková, aby dělníci mohli uživit sebe i rodinu, je zapotřebí se postarat o zdravé bydlení pracujících a pracovní doba nemá znamenat přetěžování

jejich sil. Povinností státu pak je, aby pracující byli pojištěni a tak bylo o ně postaráno v nemoci a stáří, mají mít možnost zachovávat nedělní klid, aby se mohli věnovat náboženským povinnostem. Věřící katolíci, zvláště v zákonodárných sborech i v soukromém podnikání, ať se snaží působit na to, aby uvedené zásady byly zachovávány.

Naproti tomu papež zavrhuje socialistickou teorii vlastnictví, avšak považuje za nutné, aby stát spolupracoval při řešení sociálních problémů. Třídní boj encyklika zásadně odmítá, protože člověk má Bohem dané nadpřirozené poslání. Katolickému dělnictvu a jeho hnutím projevuje encyklika porozumění a uznání. Katolíci dělníci také na to reagovali odpovídajícím způsobem, ať už děkovnými výpravami do Říma nebo písemnými prohlášeními s mnoha tisíci podpisů.

Tato činnost Lva XIII. nikterak nebránila tomu, aby pečoval o čistotu víry. Encyklikou „*Aeterni Patris*“ doporučoval velmi vřele nauku sv. Tomáše Akvinského, a to jak na úrovni teologie, tak i filozofie.

Významným činem papežovým bylo zpřístupnění vatikánského archivu k vědeckému bádání, což dosud nebylo možné.

Lev XIII. dosáhl ve svém úřadě tzv. Petrových let, totiž 25 roků služby. Toto tzv. zlaté jubileum bylo velkolepě oslavováno v evropském měřítku, stejně jako předešlá zlatá jubilea kněžství a biskupského svěcení.

Ačkoliv Lev XIII. v duchu svého předchůdce Pia IX. zásadně nesouhlasil s likvidací papežského státu, začalo se nakonec ukazovat, že za jeho vlády papežství zbavené politické moci nabývá větší významnosti a vlivu.

Vstup do nového století rokem 1900 byl oslaven z iniciativy Lva XIII. půlnočními bohoslužbami a ohlášením milostivého léta. Vypravuje se, že letitý papež jako by předvídal, jaké těžkosti, zkoušky a bolestné události přinese otvírající se století. Snad právě proto zasvětil na prahu nastávající doby lidstvo Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a nařídil, aby po mši svaté se kněží modlili k sv. archandělu Michaelu jako ochránci lidstva před temnými mocnostmi.

Lev XIII. se už nedožil toho, co mělo přijít, neboť umírá 20. července 1903 v 94. roce věku. Byl to bezpochyby jeden z velikých papežů.

Petr Alkantara Houška OFM

Je zřejmé a obecně se to uznává, že dělnictvu v jeho smutném postavení je potřeba poskytnout pomoc. (...) K tomu přistupuje i to, že výroba a obchod se soustředily v rukou snad jen několika lidí, takže malá hrstka boháčů vložila téměř otrocké jho na nesmírné množství proletářů.

Abyste odpomohlo tomuto zlu, socialisté, podniklivě nenávidět chudých proti bohatým, prohlašují, že se má soukromé vlastnictví zrušit a místo toho z majetku jednotlivců učinit společný majetek všech a že by jej spravovali ti, kdo stojí v čele obcí nebo států. Takovým převodem majetku od soukromých osob na společnost se může podle jejich názoru vyléčit nynější nesnesitelný stav, protože se jmění i výhody rozdělí rovnoměrně mezi občany.

Avšak jejich plán je naprosto nezpůsobivý tento rozpor úspěšně vyřešit; dokonce by znamenal pro dělnické vrstvy poškození. Mimoto je nespravedlivý, protože se dopouští násilí na zákonných majitelích. Vnásí zmatek do života státu tím, že ukládá státní moci úkoly, které jí nepřisluší. (...)

výňatek z encykliky Rerum novarum

Písmo svaté – dopis od Boha Tobě osobně

Zdá se ti to přehnané? Příliš „protestantské“? Pokud ano, tak neprávem. Katolická církev vředy učila a učí, že Písmo sv., bible, je spolu s Tradicí pramenem víry. Katolík by měl proto Písmo sv. číst a znát. Úspěchy jehovistů při získávání katolíků pro svoji bludnou nauku plynou převážně z toho, že u řady katolických domácností představuje bible bohužel pouhou ozdabu knihovny. Toto je zlořád, který právem v 16. stol. kritizovali zakladatelé protestantské reformace Luther a Kalvín. V tom měli pravdu, nikoli samozřejmě v herezích, které hlásali a jež vyvolaly roztržku jednoty evropského katolického křesťanství. Už Aeneas Silvio Piccolomini, pozdější papež Pius II., si v 15. stol. stěžoval, že v husitských Čechách zná prostá žena Písmo sv. lépe než v Itálii leckterý katolický prelát. Bylo by ostudou, kdyby katolíci dnes opakovali tuto chybu a nechali se ve znalostech bible zahanbit protestanty, mormony, adventisty, jehovisty atd.

Základní omyl, jehož se však věřící při četbě Písma sv. často dopouštějí, spočívá v tom, že je čtou jako beletrii nebo populárně naučnou literaturu. To nelze. Bible není obyčejnou knihou, ale inspirovanou, tj. psanou pod vlivem a z vnuknutí Ducha Svatého. Je to Boží dopis každému člověku na této zemi, jenž otevře stránky Písma.

Bůh mi píše dopis. Chová se přitom stejně jako člověk, jenž píše někomu, koho má rád. Co je obsahem každého dopisu milované osobě? Nejprve informace, o kterých předpokládám, že by je adresát měl znát, neboť mu budou užitečné a zároveň mu ukážou, jak velkou lásku k němu chovám. K tomu připojím slova povzbuzení, útěchy, radosti, ale i varování před hrožícím nebezpečím. Přesně o tom všem je Písmo svaté.

Bůh mne v něm skrze svatopisce informuje, co všechno pro mne udělal. Jak stvořil vesmír, Zemi, neživou i živou přírodu a nakonec mé prarodiče v ráji, jimž toto všechno dal k dispozici. S bolestí mi sděluje, jak prarodiče pohrdli nabídkou hlubokého a trvalého přátelství s Ním a pod vlivem padlého anděla si vybrali život bez Něho, život ve stavu hříchu. Bůh mi ve svém dopise odhaluje, co všechno hřích způsobil v životě lidských generací ve starověku, jak je učinil nešťastnými a přivedl do záhuby. Ukazuje mi dějiny izraelského národa, který si vyvolil, aby svou věrností Jemu jakožto jedinému Bohu ukazoval cestu jiným národům, propadlým pohanské modloslužbě. Seznamuje mne s nádhernými postavami patriarchů a proroků, kteří z tohoto národa vzešli. Z Písma sv. se dozvídám, jak tento národ duchovně a mravně rostl, když zachovával svému Pánu věrnost, ale také jak upadal a trpěl, když se vydal falešnou cestou pohanské modloslužby a mravní bezuzdnosti. To vše je obsahem Starého zákona, první části Božího dopisu člověku.

Na to navazuje Nový zákon, kde mi Pán poodhaluje tajemství své existence jako trojjediného Boha: Otce, Syna a Ducha Svatého. Druhá Božská Osoba se stala člověkem, přišla mimořádným způsobem, vtělením a narozením z Marie Panny, na tento svět a žila náš život jako Ježíš Kristus, nejprve prostý nazaretský tesař, potom lidový prorok a kazatel. Jenž svůj moudrosti a také zázraky si získal lásku a obdiv značné části izraelského národa. Židovští předáci a velekněží se však proti Němu postavili a ve spojení s římskou okupační mocí Ho odsoudili k smrti na kříži. Bůh mi ale v Písmu říká, že toto nebylo pouhé mučednictví

pro pravdu jako u mnoha jiných hrdinů, kteří položili svůj život za správnou věc. U Ježíše Krista se jednalo o oběť za každého člověka, oběť za mne, abych opět navázal přátelství s Bohem, ztracené dědičným hříchem prvňáků, abych mohl přijít do nebe, kde budu mít s Ním trvalé společenství, jestliže tomu věřím, stojím o to a snažím se toho dosáhnout. Bůh mi píše, co všechno musel Ježíš Kristus vytrpět, jaká strašlivá muka, abych já mohl být spasen. Sděluje mi tak přímo emotivně, jak úžasně mne miluje.

Toto potvrzuje zázrakem Zmrtvýchvstání. Ježíš Kristus mi podává důkaz pravdivosti své nauky a svého vykupitelského díla. A nejen to, zázrak Vzkříšení mi současně ukazuje perspektivu věčného života: I já, člověk, když budu milovat Boha a snažit se zachovávat Jeho přikázání, dosáhnou spásy nejen pro svou duši, ale na konci světa, který Pán Ježíš předpověděl, i pro své tělo, jež získá tutéž podobu jako Kristovo oslavené tělo, vycházející z hrobu. Aby tento odkaz Ježíše Krista, jenž vstoupil do nebe k Otci, zůstal zachován pro všechny generace, sestoupil na apoštoly Duch Svátý. Vznikla církev, která tyto pravdy hlásá, předává následujícím pokolením a pečuje o jejich neporušitelnost a celistvost. To všechno mi Bůh v Novém zákoně sděluje a povzbuzuje mne k radostné víře v Ježíše Krista a k naplňování toho, co On učil a k čemu vyzýval. Píše mi, jak velice mne má rád a jak moc mu záleží na tom, abych jednou po smrti přišel k Němu do nebe.

Jaká by měla být moje reakce na tento dopis od Boha? Víím, že mnoho lidí jej vůbec nečte, další ho „zmačkají“ a hodí do koše. To jsou ti, kteří Boha odmítli a odmítají. Ale co já, katolický křesťan? Jestli mne četba Písma sv. nevyprovokuje k vděčnosti vůči Bohu za tu úžasnou lásku, která Ho vedla až na Kalvárii, potom jsem četl zbytečně, marně a bez užitku. Vděčnost ovšem předpokládá, abych tomu, co mi Bůh píše, věřil. Je opravdu všechno, co tam stojí, pravdivé? Samozřejmě ano, pokud si myslím, že ne, tak činím z Boha lháře, což znamená rouhání. Jistěže svatopisci se vyjadřovali jazykem své doby, Duch Svátý jim dopřál „tvůrčí svobodu“, církev učí, že Starý zákon obsahuje různé literární druhy a některé z nich podávají skutečnost alegoricky, obrazně, což je v katolických vydáních Písma sv. v poznámkách uvedeno.

Nový zákon je ale naprosto jednoznačný. Všechny výroky a činy Pána Ježíše a apoštolů, jak je popisují evangelia, Skutky apoštolské a další novozákonní spisy, jsou pravdivé a pro katolíka závazné k víře. Pokud někteří biblisté s odvoláním na „historicko-kritickou exegezi“ popírají vtělení Krista z Ducha sv. nebo realitu Pánova Zmrtvýchvstání, pokud spekulují, která ze slov Pána Ježíše jsou autentická a která jsou konstrukcí evangelistů, tak se ocitají v rozporu s naukou církve, jak je vyjádřena v mnoha dokumentech na toto téma, naposledy v konstituci II. vatikánského koncilu „*Dei Verbum*“ čl. 18,19. Svátý otec Benedikt XVI. ve své knize „*Ježíš Nazaretský*“ rovněž odmítá jakékoliv zpochybňování informací Nového zákona. Jejich pravdivost je zpečetěna tím, že autoři a řada dalších svědků právě pro ni položili život. Ne pro víru, kterou jim předali druzí, ale pro to, co sami zažili. Oni na vlastní uši slyšeli Ježíšovy výroky, byli očitými svědky Jeho zázraků, viděli Ho vzkříšeného (sv. Pavel v 15. kap. 1 Kor. píše o „více než 500 bratřích najednou“) a nepopřeli to ani tváří v tvář hrozbě roztrhání dravou zvěří v aréně, ukřižování, stětí, upálení atd. Blaise Pascal proto právem píše: „Svědkům, kteří se pro své svědectví dali usmrtit, rád uvěřím.“

Jen tehdy, když přijmu informace Nového zákona jako absolutní pravdu, mohu zaujmout vůči Bohu opravdový vztah vděčnosti a lásky. Četba Písma sv. se mi potom stává zárukou spásy, samozřejmě za předpokladu, když budu brát vážně všechno, co je zde řečeno, a všechno, co učí církev, jejíž založení je tady doloženo. Znalost bible mi otevírá cestu k Bohu, naplňuje mne radostí a mírem duše. Olomoucký arcibiskup Josef Karel Matocha, mučedník komunistického režimu, v předmluvě k Colovu překladu Nového zákona r. 1948 napsal tato nádherná slova: „Drahý katolíku! Chceš-li, aby v tvém srdci panovala milost, pravda a láska, chceš-li se povznést k Bohu, vezmi Písmo svaté..., ne abys v něm jen četl jako v jiných knihách, nýbrž aby jsi se Písmo sv. modlil. Potom budeš prožívat nejšťastnější skutečnost. Slovo tu přebývá s tebou plné milosti a pravdy a chce, aby tvá duše se též naplnila milostí, pravdou, láskou a pokojem.“ K tomu snad lze dodat pouze jedno jediné: Kéž se tak stane! Amen.

Jak může vypadat večerní modlitba

Uvědomme si nejprve, že Bůh je zde s námi, a obraťme se k Němu:

„V nehlubší pokoře se Ti klaním, můj Bože. Jsi vznešený. Věřím v Tebe, protože Ty sám jsi Pravda. Doufám v Tebe, protože jsi nekonečně dobrý. Miluji Tě z celého srdce, protože jsi hodný lásky. A miluji také své bližní jako sebe samého z lásky k Tobě.“

Poděkujme Bohu za milosti, které nám daroval:

„Jak Ti mohu dostatečně poděkovat, můj Bože, za všechno to dobré, co jsem od Tebe dostal? Ty jsi od věčnosti na mne myslel. Ty jsi mne stvořil. Ty jsi za mne dal svůj život, abych já mohl být spasen, a zahrnuješ mne po všechny dny obrovským množstvím milostí. Ó, Pane, jak Ti mohu projevit svou vděčnost za tak velká dobra? Sjednoťte se se mnou, blažení duchové v nebi, ke chvále Božího milosrdenství, které nepřestává svému nehodnému a nevděčnému stvoření prokazovat dobro.“

Poprosme Boha, aby nám dal poznat naše hříchy:

„Duchu Svatý, prameni světla, zažeň ode mne temnotu, která mi brání poznat ošklivost a zlo hříchu. Dej mi pocítit opravdový odpor k mým hříchům, abych je nenáviděl tak, jak Ty je nenávidíš.“

Následuje zpytování svědomí. Vzbudme lítost nad hříchy tohoto dne a prosme o odpuštění:

„Zde jsem, Pane, hluboce zahanbený a cítící bolest při pohledu na svá pochybení. Přicházím, abych se jich před Tebou zřekl, přicházím s opravdovou lítostí nad tím, že jsem urazil Boha, který je tak dobrý, tak hodný lásky a tak vznešený. Ó, můj Bože, jak mnoho vděčnosti Ti dlužím, Tobě, který jsi mne miloval až k prolití své krve. Ano, Pane, zašel jsem daleko ve své nevděčnosti. Prosím Tě proto pokorně o odpuštění a volám k Tobě, můj Bože: Pro svoji dobrotu, jejíž účinky jsem tolikrát zakusil, uděluj mi stále, ode dneška až do okamžiku mé smrti, milost opravdového pokání.“

Dejme si předsevzetí více nehřešit:

„Ó, můj Bože, jak si přeji, abych Tě už nikdy neurážel! Ale ke svému neštěstí jsem to udělal. Lituji toho a zároveň Tě prosím o milost vést lepší život, než jsem dosud vedl. Zříkám se hříchu a každé příležitosti k němu, především toho, do kterého nejčastěji upadám.“

Svěřme se Bohu, Panně Marii a svatým:

„Ó, můj Bože, požehnej můj odpočinek k obnovení sil, abych Ti mohl lépe sloužit. Svatá Panno, Matko mého Boha a po Něm má největší naděje, svatý Josefe, můj strážný anděle, můj svatý patrono, prostě za mne, chraňte mne během této noci i během celého mého života a v hodinu mé smrti. Amen.“

Prosba za živé i zemřelé:

„Vylej, Pane, své požehnání na mé rodiče, dobrodince, přátele a také nepřátele. Chraň všechny ty, které jsi mi dal jako představené, ať duchovní nebo světské. Stůj při chudých, vězněných, oklamáných, při těch, co jsou na cestách, při nemocných a umírajících. Osvět svojí pravdou nevěřící a bloudící. Dobrý a milosrdný Bože, měj také soucit s dušemi věřících, které jsou v očistci, především s těmi, za které mám povinnost se modlit. Dej jim mír a věčné světlo. Amen.“

Modlitba ke všem svatým:

Vy šťastné duše, které jste už dosáhly blaženosti věčné slávy, vyproste mi prosím dvě věci od toho, který je náš Bůh a náš Otec: abych Ho nikdy neurazil těžkým hříchem a aby On mne zbavil všeho, co se Mu na mně nelíbí. Amen.“

Co je to „duchovní sv. přijímání“?

Tridentský koncil učí, že „ovoce svátosti oltářní je účinné silou touhy skrze živou víru, která působí skrze lásku“ – a toto se může dít i u duchovního, ne pouze fyzického přijímání.

Jestliže tedy nemohu být přítomen na mši svaté a přijímat Tělo Páně fyzicky, stačí vzbudit touhu po svátostném Spasiteli pod způsobou chleba. K tomu je vhodné připojit své vlastní myšlenky nebo slova víry, naděje a lásky, např. taková:

„Pane, věřím a doufám, Pane, miluji Tě! Posilni mou víru, naději a lásku!“

Duchovní sv. přijímání má svůj hluboký smysl a význam. Uvědomme si, že andělé přijímají pouze duchovně (nebot jsou to duchové). Duchovně přijímali též všichni spravedliví Starého zákona, jak píše sv. Pavel: „Pili totiž z duchovní skály... Tou skálou byl Kristus!“ (1 Kor 10,4). Duchovní sv. přijímání je obzvláště cenné pro dlouhodobě nemocné osoby, upoutané na lůžko, pro něž je možnost fyzického sv. přijímání značně omezena. V této jejich situaci může mít duchovní sv. přijímání tytéž blahodárné účinky jako u zdravého člověka účast u stolu Páně při mši sv.

Duchovní sv. přijímání je též nejlepší a nejúčinnější přípravou k fyzickému přijímání Spasitele pod způsobou chleba, neboť disponuje srdce a duši pro setkání s Ním. Proto katolíkoví, který chodí ke sv. přijímání pravidelně, velmi prospívá, když před mší svatou nebo i v kteroukoliv volnou chvíli toho dne, kdy má přistoupit ke stolu Páně, se ponoří do hluboké modlitby a vzbudí opravdovou touhu po Ježíši Kristu v Nejsvětější Svátosti, spojenou s lítostí nad svými hříchy, s hlubokou vírou v přítomnost Pána pod způsobou chleba a s vroucí vděčností a láskou za dar vykoupení a získané milosti. Kdo se takto připraví k přijetí svátostného Spasitele, ten si může být jist nadpřirozenými milostmi v nejhojnější míře.

P. Fridolin Aussersdorfer OFM, Dienst am Glauben 7/2010, překl. -am-

„Nejmilejší Ježíši, chválím Tě, velebím Tě a oslavuji Tě,
věřím v Tebe, doufám v Tebe a miluji Tě.
Modlím se k Tobě a vzdávám Ti díky za všechny spasené duše
pro zásluhy Tvé svaté Matky, mého anděla strážce,
mého patrona a všech andělů a svatých.
Prosím Tě také o odpuštění za všechny,
kteří v Tebe nevěří, v Tebe nedoufají, Tebe nemilují,
Tebe nepřijímají a Tobě se neklanějí.

Bože – Otče, Synu a Duchu Svatý –
přijď nyní znovu do Neposkvrněného,
tříkrát milostiplného a krásného Srdce mé nebeské Matky,
které ona ustavičně spojuje s mým ubohým a hřšným srdcem,
abys v něm zase vládl v tomto čase, abych už žil ne já,
ale Ty ve mně. Amen.“

Dienst am Glauben 7/2010

Blahoslavený Alois Grozdé – slovinský mučedník pro Krista

Všude, kam komunisté po II. světové válce přišli k moci, popravili nebo umučili spoustu lidí jen proto, že vyznávali Krista a Jeho učení. To platí zcela paušálně. Jsou známá krvavá pronásledování křesťanů v Sovětském svazu, ve střední Evropě, v Číně i v celé Asii, málo se ale píše a mluví o bestialitách komunistů v bývalé Jugoslávii, jež započaly už v průběhu války a vyvrcholily na jejím konci a na počátku komunistické Titovy diktatury. Jejimi oběťmi se staly zejména tisíce chorvatských a slovinských katolických duchovních, řeholníků, řeholnic i katolických laiků, ale též seminaristů. Přímo otřásajícím příkladem je příběh katolického bohoslovce Aloise Grozdého, jehož papež Benedikt XVI. 10. 6. 2010 zařadil mezi blahoslavené.

Neměl radostné dětství. Byl nemanželským dítětem, narodil se r. 1923 ve vesnici Trišče ve středním Slovinsku. Matka se vdala, když mu byly 4 roky, nikoli však za jeho otce. Manžel matky trval na tom, že její levoboček musí pryč z domu, proto se ho ujali příbuzní, jimž sloužil od útlého dětství jako pasák dobytka. Když chtěl malý Alois matku navštívit, její muž ho pokaždé vyháněl.

V 7 letech nastoupil do školy. Byl vynikajícím žákem, ukázalo se, že má velké nadání. Jeho vášní se stala poezie. Hodně četl a také skládal básně. Ministroval v místním farním kostele, kde farář poznal jeho hlubokou dětskou zbožnost. Už ve svých 12 letech napsal duchovní poému na téma Eucharistie pod názvem „Slunce mého života“. Denně navštěvoval mši sv. a přijímal Tělo Páně, každých 14 dní se zpovídal. Velmi též ctil Pannu Marii, rád konal zejména pobožností k jejímu Neposkvrněnému Srdci. Navázal kontakt s mládežnickou Katolickou akcí a později, již jako student gymnázia v Lublani, se stal vedoucím studentské Mariánské kongregace. Bydlel v katolickém domově mládeže „Marianum“. Protože příbuzní, u nichž vyrůstal, neměli finanční prostředky na jeho studium, podporovali ho kněží a další dobrodinci.

Brzy se v něm probudilo kněžské povolání, vstoupil proto r. 1942 do semináře v Lublani.

bl. Alois Grozdé

Hitlerovské Německo ale rok předtím napadlo Jugoslávii. Chorvatsko vyhlásilo samostatný stát pod patronací Německa, Srbsko bylo obsazeno wehrmachtem a území Slovinska si rozdělili Němci spolu s Italy a Maďary. Válka na Balkáně probíhala s větší krutostí než jinde. Němci obratně využívali národnostní napětí a štváli jednotlivé národy proti sobě. Chorvatské dobrovolnické oddíly tzv. ustašovců páchaly genocidu na Srbech, Židech a Cikánech, srbské ozbrojené formace tzv. četníků zase na oplátku vyvražďovaly chorvatské civilní obyvatelstvo. Marné církevní hodnostáři vyzývali k lidskosti a milosrdenství. Do toho ještě vstoupil komunistický vůdce Josip Broz-Tito, jemuž se podařilo s podporou Sovětského svazu a Velké Británie zformovat obrovské partyzánské hnutí, které bojovalo proti německým okupantům. Titovi partyzáni se dopouštěli stejných bestialit jako esesáci, ustašovci a četníci, jejich nenávist směřovala též proti katolické církvi.

Lublaň, v níž se Alois připravoval ke kněžství, byla pod italským zábořem, kde byly poměry značně lepší než na územích okupovaných Němci. Alois se mohl bez překážek připravovat v semináři pro své povolání a vyvíjet nadále se svolením seminárních představených aktivitu v Katolické akci a v dalších bohubilých iniciativách. I ve Slovinsku však začaly působit komunistické partyzánské buňky, pro něž činnost mladého bohoslovce Grozdého byla solí v očích.

Na konci r. 1942 se Alois rozhodl navštívit své příbuzné v rodné vesnici. Nebyl tam už déle než půl roku, protože všude mimo Lublaň probíhaly boje. Zašel nejprve do cisterciáckého kláštera ve Stině nedaleko Lublaně, kde 1. ledna, bylo to zrovna na první pátek v měsíci, se vyzpovídal a přijal Tělo Páně. Potom nasedl do vlaku. Ten však dojel pouze do vzdálenosti cca 10km od jeho domova. Dál nemohl, protože koleje byly zničené bombami. Musel jít pěšky. Jeden sedlák mu nabídl, že jej kousek svezí koňským povozem. Neujeli ale daleko a přepadli je komunističtí partyzáni. Aloise prohledali a našli u něj latinský misál, knížečku o zjevení Panny Marie ve Fatimě a dílko bl. Tomáše Kempenského „O následování Krista“. Obvinili ho ze „špionáže pro nepřátelskou mocnost“ a odvedli pryč. Od té doby Aloise nikdo neviděl.

Až 23. února r. 1943 děti, které si hrály v lese, objevily pod sněhem jeho mrtvé tělo. Neslo známky strašlivého mučení. Pravé ucho bylo useknuto,

kůže od krku až dolů sedřená, hlava proražená ostrým předmětem. To všechno uvedlo 10 svědků do úředního protokolu. Je nápadné, že krátce předtím nedaleko odtud komunističtí partyzáni zastřelili jiného bohoslovce, jenž rovněž cestoval na návštěvu ke své rodině. Aloisovo tělo kvůli válečným operacím ani nemohli dopravit do rodného Trišce, musel být pohřben v obci Šentrupert.

Prelát dr. Anton Strlé, který byl Aloisovým studijním prefektem v semináři a poznal morální, duchovní i intelektuální kvality tohoto bohoslovce, shromáždil o něm všechny dostupné informace a vydal r. 1944 jeho životopis. Za to byl po válce komunistickým soudem r. 1947 odsouzen na 5 let do vězení a k následné ztrátě občanských práv. Oficiální propaganda tvrdila, že prý Grozdé byl „italským vyzvědačem“, a proto musel být zabit. Žádné důkazy ale nebyl nikdo schopen uvést, naopak sedlák, který ho vzezl a vypověděl o přepadení partyzánů a tělesné prohlídce, potvrdil, že kromě výše uvedených náboženských knih žádné další věci se u Aloise nenašly. Příčina jeho mučednické smrti byla proto čistě náboženská. Musel zemřít – a být ještě předtím bestiálně mučen – pouze proto, že studoval teologii. Zemřel proto, poněvadž jeho vrazi nenáviděli Krista a jeho církev. Blahoslavený Alois Grozdé, oroduj za nás!

*Eduard Werner, Fels 9/2010, Information FMG 7/2010,
přeložil a zpracoval -ram-*

Jak vést svatý život

- * Pravidelně a často se zpovídat a přijímat Tělo Páně.
- * Vybrat si zbožného a vzdělaného zpovědníka, s nímž se budu radit o všech duchovních a někdy i důležitých časných záležitostech a bez vážného důvodu ho neopouštět.
- * Varovat se špatných společností a planých řečí, především ale nebezpečných příležitostí ke hříchu.
- * Ve všech pokušeních, zvláště proti svatě čistotě, se znamenat svatým křížem a vyzývat Nejsvětější jména Ježíše a Marie.
- * Když klesnu do hříchu, ihned vzbudit lítost a učinit předsevzetí polepšit se, jedná-li se o těžký hřích, tak co nejdříve, jak je to možné, zajít ke svatě zpovědi.
- * Ve všech životních obtížích, ať už jde o nemoc, pronásledování, bolestnou ztrátu drahé osoby apod., se zcela odevzdat do vůle Boží a opakovat si: Jak chce Bůh, tak chci také já.

sv. Alfons Maria z Liguori

Nechte maličké přijít ke mně...

„V jisté chvíli, kdy jsem uviděla Ježíše v podobě malého dítěte, jsem se zeptala: Ježíši, proč se mnou hovoříš a bereš na sebe podobu malého dítěte? Přeče já v Tobě i tak vidím neuchopitelného Boha, svého Tvůrce a Pána. Ježíš mi odpověděl, že dokud se nenaučím prostotě a pokoře, bude se mnou mluvit jako malé dítě...“ (Dziennik 335).

Skrze své Vtělení se Ježíš, druhá Božská Osoba, stal člověkem a narodil se jako bezbranné lidské dítě v konkrétním čase a místě. Tak se projevil milosrdenství Boha, který seslal na svět svého Syna, aby nám všem nabídl spásu. Historie Božího narození nás nabádá, abychom se sklonili v úctě nad počátkem lidského života a nad každým dítětem. Milosrdný Bůh vložil do lidské přirozenosti plodnost a vyzval člověka k tomu, aby přijal spoluúčast na Jeho Božském díle stvoření. Znamením Jeho milosrdenství jsou stále se rodící děti a slova: „Nechte dítky a nebraňte jim přijít ke mně, neboť takovým patří království nebeské!“ (Mat 19,14). Učme se proto přijímat děti, aby tak jako Dítě Ježíš v jednom z vidění sestry Faustyny se k nám hrnuly a říkaly: „Je mi dobře u tvého srdce...“ (Dziennik 1481).

K tomu se váže následující svědectví:

„Jsme manželským párem už 10 let. Před více než 6 lety započala naše konkrétní cesta k rodičovství: snaha počít dítě, návštěvy u lékaře, prohlídky, laparoskopie, hormonální léčba apod. Bezvýsledně. Procházela jsem tehdy různými stavy: smutkem, rozčarováním, závisťou vůči těm, jimž se to ‚podařilo‘, zoufalstvím, rezignací... Až konečně jednoho dne po adoraci před Nejsvětější svátostí přišel pokoj. Byla to nepochybně milost od Pána Boha, který mi pomohl znovu doufat, věřit a přát si pouze a výlučně naplnění Jeho vůle. Zmizely všechny zlé emoce a pocity ... postupně jsme s manželem začali dozrávat k myšlence adopce. Stále častěji jsme na to mysleli, rozmlouvali o tom, ale ukázalo se, že ještě nejsme na to úplně připraveni. Čekali jsme tedy dál, neztráceli naději a neustávali v modlitbě. Před více než rokem jsme odjeli do Belgie, kde teď bydlíme. A tady se najednou stal zázrak.

10. února r. 2008 se náhle u nás objevil bratr Gabriel z Kongregace bratří Samaritánů plamené lásky Neposkvrněného Srdce Mariina a sestra Kateřina z ženské větve této kongregace. Bratr Gabriel odsloužil mši sv. na náš úmysl. Po ní se spolu se sestrou Kateřinou nad námi modlil a prosil Boha, aby nás osvobodil od všech blokád a svá-

zaností (později se ukázalo, že značnou roli mohly v našem případě sehrát i blokady okultního charakteru, i když my sami jsme s okultismem neměli nic společného). Oba jsme už tehdy cítili, jakmile bratr Gabriel vložil ruce na naše hlavy, že se brzy dočkáme ovoce, i když jsme ještě nevěděli, jestli se to bude týkat nás samotných nebo někoho jiného. Byli jsme vděční a šťastní.

V té samé době jsme zahájili adopční proceduru v Polsku. Shromáždili jsme všechny potřebné dokumenty. Jenže několik dnů po návštěvě našich hostů, z vůle a milosti našeho Boha, bylo počato naše dítě! Později se ukázalo, že bratr Gabriel a sestra Kateřina se dozvěděli o našem problému při setkání s jednou omilostněnou duší, obdařenou mimořádnými schopnostmi. Těž naši blízcí a přátelé tvrdili, že v této době cítili něco mimořádného a mysleli na nás obzvláště intenzivně. Tato událost se do našeho myšlení i rozhovorů mnohokrát vracela a dospěli jsme k závěru, že Bůh nám poslal anděla s radostnou zprávou. Obdaroval nás tím, po čem jsme tak dlouho a velmi toužili. Sláva Mu za to nyní i navěky!“

SLOVO PRO ŽIVOT

Při jednom setkání rodin předávám přítomným manželským párům Slovo života. Byla to tehdy slova Kristova: „*Co jste učinili komukoliv, mně jste učinili.*“ A vysvětluji hlavně rodičům, že to jejich malé dítě, to je malý Ježíš a že opravdu cokoliv mu dají, či nedají, dávají vlastně samému Ježíši. A tu přítomný táta pěti dětí se obrátí ke své ženě a povídá: „Mámo, ode dneška budeme muset s těmi našimi Ježíšky lépe zacházet.“

Ke Slovu života: „Co jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili,“ vyprávěl táta tří dětí svoji zkušenost. Naše nejmladší v noci nespala a plakala. Mě čekalo brzy ráno vstávání a služební cesta. Manželka byla již velmi unavená, tak jsem vstal ke kočárku, kde malá ležela, a začal jsem kočárkem pohoupávat. Ale moje snaha se mýjela účinkem. Malá plakala ještě hlasitěji. Ve zlosti jsem začal kočárkem houpat silněji. V tom mě napadlo Slovo života. Zarazil jsem se a v duchu povídám: „Pane, odpusť, že tady s tebou tak zlostně houpu.“ Sehnul jsem se do kočárku a vzal malou do náruče. Ta přestala plakat, přitulila se ke mně, položila si hlavičku na moje rameno a za chvíli spala. A já si uvědomil, že to malé děcko reagovalo na moji zlost jako nějaký citlivý barometr, a jakmile jsem svou zlost odložil, byl klid.

Z deníku otce Jana Topenčíka

**„Není důležité, kolik dáváme,
ale kolik lásky do toho klademe.“**

bl. Matka Tereza z Kalkaty

Eliška má sestru

1. září

Začíná nový školní rok. Jaké zbarvení má tato zpráva pro jednotlivé holky a kluky, kteří opouštějí své domovy, aby po dvou měsících opět zamířili do školy? Je to poznat i podle chůze: radostná barva – rychlá chůze; šedý dojem naopak doprovázejí loudavé kroky. Podívejme se na Elišku. Nejraději by běžela, kdyby jí to nepřipadalo na osmačku hloupé. A tak se přibližuje ke škole sice krokem, ale její dlouhé nohy v úzké sukni by mohly soutěžit s pštrossem nebo jiným rychlým dvouožcem. Ale to jenom v rychlosti – jinak je hezky upravená: pomerančová sukně, bílý top laďi s dlouhými splývavými vlasy kaštanové barvy.

Proč tak spěchá? Prozradí nám to Kamila, jedna ze sedmaček, které ji pozorují: „Valí za Vítem. Nechápu, jak ho mohla zmeškat, šel už snad pět minut před ní.“

Eliška je našťvaná, že se opozdila. Vždyť se s Víťou neviděla celé prázdniny. Buď byl on na táboře a ona u babičky, anebo se střídali na dovolené. A když už si myslela, že ho v neděli uvidí u oltáře, tak se dozvěděla, že ministranti jeli pomáhat bývalému kaplanovi do pohraničí.

Ale teď už ho uvidím. Za chvíli se na mne usměje. Ukáže přitom své velké zuby. Holky říkají, že je má koňské. Ale co..., mně se koně líbí. Zato vlasy se mu vlní jako kopečky, které nelze poskládat. Dál už nemá chybu: je větší než já, oči tmavé jako ... já nevím – prostě je hezký kluk. A všichni to vidí. A navíc hodný: sprosté slovo od něho neuslyšíš.

A co já? leká se Eliška. Mohu se mu líbit? Oči mám banální, tváře podlouhlé, pusa i nos ujdou. Ještě nikdy mně neřekl, že jsem hezká. Maminka je opatrná a říkává mi, když stojím před zrcadlem: „Až vyrosteš, tak budeš hezká.“

Ale já chci být hezká teď! Sprostě taky nemluví. Někdy mně něco sice z pusy vyletí, ale za to může táta – naučila jsem se to od něho, když jsem mu pomáhala sbíjet plot. Byla jsem holt učenlivá žačka, když se klepl do prstu namísto do hřebíku... Ale před Vítem ... ne, před ním nic takového neřeknu. Byla bych sama proti sobě.

Teď prolétnu šatnou a už ho uvidím. Víím, kde ho mám hledat. Ale vždyť mi jde naproti! „Víte, ahoj, ty ještě žiješ?“

„Žiju, a ty?“

„Však se podívej,“ láká Eliška Víťovy oči, ale uznání se nedočká.

On si totiž všímá její slabiny, když odpovídá: „Proč jsi takbledá? Tys nechodila na sluníčko?“

„Přece víš, že se mě nechytá.“

„Jo, říkales mi to.“

Je to úvod k tichu. Eliška se zlobí: „Proč mi to připomíná? Přece mu to nevadí. Desetkrát mi to řekl, že mu to nevadí. Tak proč mi to říká?“

Vít je citlivý. Sice se neomlouvá, ale pokyne na devátačku Irenu a prohodí: „Je usmažená jako indián.“

„Když, tak upečená,“ opravuje ho Eliška.

„Indiáni se pečou?“ diví se Vít a na jazyku cítí lahodnou chuť nejlepšího zákusku.

„To nevím,“ přiznává zaskočená kuchařka, ale sebejistě odpovídá: „Ale určitě se nesmaží.“

„To ti věřím,“ přitakává Vít a představuje si řízek, jak se zmítá v roztopeném oleji.

Přítom koutkem očí spatří třídní učitelku, která jim vtouká znalosti z přírodovědy. Jako vždycky: upravená podle poslední módy. „Dobrý den,“ zdraví ji oba.

Učitelka přikývne, ale současně se jí úsměv vytratí z tváře, krásně tvarované obočí se pokríví a medvědí oči se vykulí. Přísně se zadívá na Elišku a velitelsky pronese: „Prosím tě, dej mu pokoj. Myslela jsem, že tě to přes prázdniny přejde. Kluci mají jiné starosti, než ty si myslíš. Pojď se mnou, pomůžeš mi napsat na tabuli rozvrh.“

Poslechne. Jde za ní. Neodvází se nic říct. Proti Staňové se neodvází nikdo jít. Svírá pěsti. To ti nedaruji. Takhle mi odehnat Vítu! Teď se bude bavit s kluky o fotbale. Nejraději bych ti vjela do vlasů! Máš je krásně učešané. Stejně barvy jako já, ale jinak? Jsi jednička a já tak čtyřka. Nesnáším tě, krásná pávice.

Lekne se, zdali ji neuslyšela. Ne, uleví se jí, kluci tu křičí. Dává si pozor, aby neřekla nahlas to, co musí ze sebe dostat. Nenávidím ji, nenávidím ji. A ode dneška bude pávice, o to se postarám.

Upřeně se dívá na její záda a opakuje svůj rozsudek. Nenávidím ji, pávici. Přítom se jí mihne před očima pan farář, jak někdy před prázdninami říkal:

„Nenávist je duchovní vražda. Kdo nenávidí, chce, aby ten druhý nebyl.“

Chci, aby nebyla, utvrzuje se ve svém hříchu a ví, že v neděli nebude moci jít ke svatému přijímání.

Nečekaná zpráva

Ze školy se vrací Eliška domů sama. Mohla by počkat na holky, které jdou na jejich konec. Doufá však, že snad někde na ni Vítka počká. V duchu si nadává: Pávice ho nejprve odehnala, pak jsem se s ním vůbec nebavila, a teď bych chtěla, aby tu stál za stromem jako rytíř tajného milování. Kluk, který má v hlavě motorky, fotbal... Kdyby tak on byl holka a já kluk! Lítal by kolem mě jako včela kolem květu. A já bych se zavírala a otvírala. Smůla je v tom, že ta včela jsem já a on je čmelák, kterého vábí zmrzlina více než já.

„Mobil! Kdo mně zvoní? Že by přece jenom Vítka?“

Upíná oči na displej. Maminka! Však už jdu domů, nemusí se o mě bát. Mám to vůbec vzít? Ale je vytrvalá, asi něco potřebuje. Ťuká na příjem. „Mamí,“ hlásí se.

„Eliško, odvážejí mě do nemocnice. Otekla mi plodová voda. Modli se za to malé i za mne.“

„Hned se jdu modlit,“ slibuje Eliška a chce se ještě ptát, ale maminka už končí a ve sluchátku se ozývá stále se opakující signál.

Trhne sebou. Jak dlouho jsem tady stála? Musím si někde sednout. Tam na lavičku vedle zdi kostela. Říká se tomu lavička milenců. Kdybych tam jednou mohla sedět s Víťou! Ale teď mu mohu odtud alespoň zavolat. Musím mu zavolat! Jsem já to ale kráva! Myslím na sebe, hojím si svoje bolístky, a plodová voda je pryč. Ale bez plodové vody nemůže mimčo plavat v bříšku. Takže tam umře, nebo co?

Najíždí na Vítu. Ťuk! Vezme mi to?

„Co se děje, Eliško?“

„Hrozná věc. Vlastně já nevím. Mamce otekla plodová voda. Nevíš, co to znamená?“

„To náhodou vím. Narodí se miminko.“

„Teď hned?“

„Jo.“

„Ale vždyť je teprve v šestém měsíci!“

„Tak to nevím. Ale narodí se určitě hned.“

„Modli se, prosím tě, modli se!“

„Budu se modlit,“ slibuje Vít, ale Eliška ho slyší jen jakoby zdálky.

Myslí na jediné: přece se nemůže teď ještě narodit! Tam jde paní Buchtová, ta to musí vědět. Běží za ní a volá: „Paní Buchtová!“

„Pss! Vzbudíš mi Vašíčka!“

Zajímá se, ale šeptá: „Když oteče ... plodová voda... Co to znamená?“

„Porod! A čím dřív, tím lépe!“

„I v šestém měsíci?“

„To je blbě. To bych nechtěla zažít!“

Elišce to najednou myslí moc rychle. Proto maminka tak spěchala. Asi už rodila. Potřebuje Boží pomoc! Nebo to malé umře. Ztratila jsem několik minut. Jsem já to kráva! Ale copak se mohu modlit, když nenávidím Staňovou? Ne, nenávidět a modlit se, to nejde dohromady.

Ale když já ji nenávidím! Nemůžu ji ani vidět! Ale přece se musím modlit!

Dochází ke kostelním dveřím. V hlavě jí však zní Ježíšova slova: „Napřed se smiř, potom přijď!“

Vrtní mobil. Že by znovu maminka? Ne, Vítka! Je to možné?

„Eli,“ spouští spolužák hned, „ptal jsem se maminky. Říkala, že když oteče plodová voda, tak následuje porod.“

„To už vím.“

„Tak promiň!“

„Ale nevím jinou věc. Můžu se modlit, když nenávidím?“

„Modlit se můžeš vždycky. Ale nenávist

a Bůh? To nejde dohromady. Já bych radši nenávisť zrušil.“

„Tobě se to řekne!“

„Promiň! ... Tak čau!“

„Čau!“ odpovídá Eliška a nadává si do pitomců, že takto s Víťou mluvila.

Vchází do kostela. Je tu prázdný. Jde až dopředu. Kleká si do první lavice. „Ježíši,“ říká tiše, „víš, já nenávidím, ale rodí se nám miminko. A je moc malé. Ale ty o tom určitě víš... Co mám dělat? Víím, že nemám nenávidět, jinak je ta modlitba ‚na kočku‘. Tak dobře, já s tím přestanu. Ale jedno si nechám: do přírodáku se učit nebudu. Ani jednou! Aby Staňová věděla, že se mi do mého míchat nebude.“

Ale modlit se už můžu, ujišťuje Eliška sama sebe. A tak se modlí. Vlastně jen klečí a brečí.

Ne, nesmí umřít! Ježíši, prosím tě, nesmí umřít. Zachraň ho! Naši na ně čekali třináct let!

Konečně se ozývá mobil. Tentokrát SMS – od tatínka: „Narodila se nam Janicka. Je krásna, ale moc mala.“

„Nevadí, nevadí,“ jása Eliška, „hlavně že dýchá. Díky, Bože, díky, Ježíši!“

Opouští kostel a píše SMS Víťovi: „Máme Janicku. Díky za modlitbu. Tva Eliska.“

Přítom přemýšlí, jak ve zprávě vyzdobit „TVA“. Nakonec píše celé slovo velkými písmeny.

V té chvíli končí v porodnici první boj o Janičino přežití. První z řady dalších, vědí lékaři. Ale o tom naštěstí Eliška zatím neví. Spěchá domů. Přítom poskakuje a jása, že konečně má dlouho vytouženou sestřičku.

Josef Janšta (pokračování příště)

Plukovník ateista

Kardinál Achille Lienart z Lille ve Francii, ještě jako mladý kněz, plnil funkci kaplana v Cizinecké legii v Africe. Z té doby se dochovaly v jeho památkách zajímavé poznámky o veliteli plukovníku, který byl ateistou. Plukovníkova matka byla zbožná žena a její největším přáním bylo, aby se její syn vrátil k Bohu. Úpěnlivě prosila syna, aby nosil Zázračnou medailku Panny Marie a každý den se pomodlil třikrát Zdrávas Maria... Plukovník ctil svou

matku, proto chtěl nechtěl slíbil na svou důstojnickou čest splnit matčinu prosbu. Dlouhou dobu věrně plnil svůj slib. Jednou však, když generální inspekce nedopadla nejlíp, rozčilený a unavený

plukovník neměl večer náladu odříkávat ty, podle jeho mínění, nesmyslné Zdrávasy.

Na své ubytovně se tedy chystal jít spát bez modlitby. Odepnul si pás se šavlí, sundal uniformu, když si najednou všiml, že zpod deky na posteli vyčuhuje hlava kobry. Rychle se chopil šavle a odsekl hadu hlavu. Hluboce rozrušen se znovu oblékl do mundúru, připevnil pás a začal modlitbu vlastními slovy: „Matko Boží, zachránila jsi mi život před hadem-kobrou! A nyní tě prosím, zachraň mě před hroznějším hadem – satanem!“

Takto nás všechny nejsvětější Matka chrání před úskoky satanovými. Vždyť díky ní přišel před dvěma tisíci léty na svět Spasitel – náš Pán Ježíš Kristus. S její osobou spojuje církev slova vyřčená Bohem v ráji satanovi: „Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi sítě tvé a sítě její. Ona ti rozdrtí hlavu“ (srv. Gn 3,15). A takto ji zobrazuje Zázračná medailka.

Drahé děti, těšíte se na Vánoce? Máme teď advent, dobu přípravy na Vánoce. Po čtyři neděle září stále víc svící na adventním věnci. Až budou svítit všechny čtyři, budou Vánoce už přede dveřmi.

Víte, kdo první prožíval přípravu na Vánoce?

Sám Pán Bůh.

Dávno, velice dávno slíbil, že jednou přijde žena, která se svým synem zvítězí nad pekelným hadem, ďáblem. A potom předpověděl o té ženě a jejím synu řadu dalších věcí. Například že se tento syn narodí v městě Betlémě. Že bude uzdravovat nemocné, slepé, hluché, němé, chromé, k životu probouzet zemřelé a konat i jiné zázraky. Že nám bude oznamovat slovo Boží a učit nás dobře a šťastně žít věčně. Že to bude sám Bůh, který se stane také člověkem. Víte, že Pán Ježíš je druhá božská osoba, Syn.

Proč to udělal? Proč se stal člověkem, když věděl, že bude mnoho trpět, narodí se v největší chudobě, ve stáji, vytrpí mnoho námah, bolestí, pronásledování, kříží? V Písmu svatém čteme odpověď: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozénoho Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Proto, že nás všechny má nesmírně rád, vzal na sebe naše hříchy a za nás trpěl.

Jeho narození se o Vánocích oslavuje v celém světě. Ale jaké by to byli narozeniny, kdyby se zapomnělo na oslavence? Kdyby se jedlo a pilo, rozsvěcovala světla, dávaly dárky, ale nepozvali by toho, kdo má narozeniny, a nechali by ho opuštěného? Tak slaví Vánoce ti, kdo Pána Ježíše neznají a nevědí, proč je vlastně slaví.

Ale my chceme být jako první návštěvníci v Betlémě, pastýři, jako učenci z východu (Tři krá-

lové), jako Simeon a Anna v jeruzalémském chrámu. Ti všichni udělali Pánu Ježíši, a také Panně Marii a svatému Josefovi, velkou radost. I my ji dělejme tím, že nebudeme zapomínat o Vánocích na Pána Ježíše. Budeme je prožívat s ním, s Pannou

Marií a svatým Josefem.

Připravujme se na to teď v adventu. Modleme se doma i v kostele, zvlášť každou adventní neděli, za to, abychom se dobře připravili na Vánoce. Prosme, aby Pán Bůh očistil naši duši od hříchů, abychom mohli mít o Vánocích v srdci opravdovou radost. Kteří se už dovedete zpovídat, jděte ke svátosti smíření. A o vánočních prázdninách nezapomínejme každý den na modlitbu a aspoň o sváteč-

ních dnech na mši svatou. Sváteční dny jsou 25. prosince Boží hod vánoční, 26. prosince neděle, a 1. ledna Nový rok a 2. ledna neděle. Snažme se dělat druhým radost. Pamatujme zvlášť na ty, kdo jsou nemocní, smutní, opuštění.

První návštěvníci Pána Ježíše o něm s radostí vyprávěli i jiným. Vyprávějte i Vy kamarádům a kamarádkám o Pánu Ježíši, zaveďte je do kostela ukázat jim betlém anebo k Vám domů, máte-li betlém také doma.

Nejlépe ze všech lidí se připravovala na narození Pána Ježíše Panna Maria. Prosme ji, aby nám pomáhala prožít Vánoce s Pánem Ježíšem. Tak to budou Vánoce krásné, požehnané a radostné. A ta radost nepřestane po nich, ale bude nás doprovázet i potom.

To vše Vám srdečně přeje a vyprošuje

Těšíme se na Vánoce

Opravdové chlapské rozhodnutí

Stefan – dnes již šedovlasý muž – vzpomíná s nostalgii v hlase, jak si se svou snoubenkou Anežkou přísahali věrnost a lásku u oltáře před Bohem. Dnes jsou spolu už 35 let. Jejich život se vinul klikatými cestami.

Po sňatku bydleli u Stefanovy rodiny na vesnici v poměrně velkém, malovaném domě s ovocným sadem a zahradou. Pracovali ve městě, kam dojížděli autobusem 20 km. Po návratu nebyl

čas na odpočinek, protože sad a za-

hrada si žádaly své. Nedostatkem

ale netrpěli. Anežka říká: „Byla

jsem často velice unavená, ale

cítili jsme, že Pán Bůh se o nás

stará, a to nás naplňovalo štěstím.“

Během šesti let

manželství přišli

na svět tři chlapci.

Rodiče z obou

stran měli radost

z této rodinky.

Stefan a Anežka

ale toužili ještě

po děvčátku.

Život rychle

utíkal, chlapci

dorůstali, nej-

starší stu-

doval na gymná-

ziu a prostřední

končil základ-

ní školu.

Nejmladší

se připrav-

oval k prv-

nímu sv. přijímání, když se ukázalo, že přibyl

nový člověk do rodiny. Anežka byla v pozhena-

ném stavu.

„Přijala jsem tu zprávu s velkou radostí v srdci,“

vzpomíná se slzami v očích. Při nedělním setkání

s rodiči a příbuznými se s nimi o tuto radost po-

dělili.

Následoval však blesk z čistého nebe. Rodina

zaprotestovala: „Proč si děláte takové starosti?”

Dnes přece existují metody, jak tento problém od-

stranit...“ „To byla ta nejkrutější slova, jaká jsme kdy v životě slyšeli,“ říká Stefan.

Padaly nejrůznější argumenty proti počatému dítěti. Nátlak se stupňoval, Anežka, překvapená touto reakcí, kterou nečekala, pořád jen plakala. Stefan zarytě mlčel.

Až jednoho dne pohár trpělivosti přetekl. Stefan udeřil pěstí do stolu a zakřičel: „Tak už bylo dost toho divadla! Odcházíme z tohoto domu a dítě se narodí, protože je to naše dítě!“

Tak se též stalo. Stefan odvedl Anežku a děti od rodiny. Přestěhovali se do malého města, kde našli ubytování u jedněch starších bezdětných manželů. Vděčně na ně vzpomínají, protože právě oni jim pomohli v nejtěžších chvílích. Vždycky

se na ně mohli spolehnout.

Na Vánoce dostali

jako dárek pod stro-

meček zdravé děv-

čátko. Dnes studu-

je psychologii, její

dva starší bratři jsou

už právníky a jeden

inženýrem. Není ná-

hoda, proč si vybra-

la právě toto stu-

dium. Anežka

v y p r á v í :

„Stala se ve-

lice citlivou

na lidskou

nespravedl-

nost, na křivdu

páchanou druhému

člověku. Je to důsledek toho, že se

podle plánů našeho příbuzenstva neměla narodit,

dozvěděla se o tom a také o statečném a zá-

sadovém jednání Stefana. Tím se vytvořil mezi ní

a tátou tak krásný a silný vztah, jaký je možno

jenom závidět.“

„Pán Bůh nám bohatě požehnal, i když jsme se

museli celý život uskrovnovat. Nedovedu si před-

stavit, že by naše dcerka mezi námi chyběla...“

končí své vzpomínky Stefan.

Zdrolo 13.6.2010, volný překlad -red-

ilustrační foto: Irkusnya | Dreamstime.com

Poděkování

Chtěla bych tímto poděkovat Panně Marii za to, že se za mě a celou mou velkou rodinu stále přimlouvá. Máme osm dětí a sedm vnoučat. Zvláště chci poděkovat za naši nejmladší vnučku, která se narodila zdravá, i když maminka v těhotenství onemocněla.

Zároveň chci poprosit, aby i nadále nad námi držela svou ochranou ruku a neopouštěla nás po celý další život, aby děti poznaly, kam je Pán Bůh volá, a šly za jeho hlasem.

Vroucí díky, Maria a Ježíši.

vděčná čtenářka z Vysočiny

Ráda bych ze srdce poděkovala Pánu Ježíši, Panně Marii, sv. Dominiku Saviovi, sv. Terezičce, sv. Josefu a všem milým svatým za narození synka Pepíka. Dále chci poděkovat za návrat z azylového domu v Trutnově do Nové Paky, i za všechny milosti udělené naší rodině, a prosím Pannu Marii o další ochranu do dalších let nejen pro nás, ale i pro všechny čitatele Panny Marie, čtenáře časopisu Immaculata a bratry minority.

š úctou a vděčností šťastní rodiče Pavel a Eva

Chtěla bych poděkovat Bohu a Panně Marii za zdraví své rodiny, za naše vymodlené krásné a zdravé děti: dceru (Lucii, 6 let) a syna (Jiřího, 10 měsíců), které nám Bůh dal. A chtěla bych poprosit Pannu Marii, aby je ochraňovala po celý jejich život a také aby ochraňovala celou naši rodinu. Také bych chtěla poprosit Pannu Marii o pomoc pro mou sestru (také Vaši rytířku), aby se po všech útrapách mohli s manželem vzít i v kostele (čekají na vyjádření církevního soudu). Děkujeme.

vděční rodiče z Dolního Benešova

Chtěla bych poděkovat Pánu Bohu, Panně Marii, svatému Josefovi, svatému Norbertovi, svatému otci Piovi, andělům strážným a všem svatým za vyslyšení proseb za šťastné narození zdravé vnučky a za všechny obdržené milosti a dobrodiní. Ať Pán Bůh oplatí také všem, kteří se modlili za narození

dítěte, zvláště kněžím a sestřím premonstrátek a všem ostatním, které jsem o modlitbu prosila.

vděčná rytířka z Jižní Moravy

Srdčně děkuji Panně Marii Zázračné medailky za záchranu života. Nehoda se stala v lednu. Vracela jsem se večer ze školy domů, padal hustý sníh. Šla jsem po vozovce, protože kraj cesty nebyl odhrnutý. Najednou se objevilo auto, které dostalo smyk a jelo přímo na mě. V duchu jsem stačila pouze svěřit se do Božích rukou. Nepamatuji, co se potom dělo. Probudila jsem se v nemocnici až za týden. Moje maminka mi zavěsila na krku medailku a říkala, že mi ji vrací. Když jsem se nechápavě tvářila, vyprávěla mi, že při nehodě jsem byla velmi vážně zraněna na hlavě, měla jsem krevní výrony na mozkku a lékaři mi nedávali naději na přežití. Jeden ošetřovatel však dal mamince Zázračnou medailku, která se mi při nehodě musela odepnout a spadla tak, že ležela těsně vedle mojí hlavy. Ošetřovatel, který mi poskytoval první pomoc, když viděl medailku v takové pozici, přesto, že jsem byla v kritickém stavu, si byl jist, že Panna Maria nade mnou bdí. Tak se i stalo. Po nehodě jsem se několik měsíců musela znova učit mnohé činnosti, ale díky Bohu, rychle se vše vracelo do normálního stavu. Nyní se cítím dobře, za což velmi děkuji Panně Marii.

Sylvia Brzezińska,

přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 11/2010

Dne 3. června t. r. jsem se vracela velmi pozdě od kamarádky. Když jsem byla téměř u domu, začali mě obtěžovat dva opilí muži, srazili mě na zem a pokoušeli se o znásilnění. V té tragické chvíli jsem si vzpomněla na Zázračnou medailku, kterou nosím stále na krku, a v duši jsem zvolala: „Maria, pomoz!“ Najednou jela kolem policie. Útočníci utekli. Policie mě nezastavila, a tak jsem rychle utekla domů. Na druhý den se v policejní kronice neukázala ani zmínka. Do dneska si neumím vysvětlit, jak se tam policie objevila, vždyť jsem ani neslyšela, že by přijíždělo nějaké auto. Za milost ochrany děkuji Neposkvrněné.

Hania Jankowska,

přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 11/2010

O modlitbu prosí:

Věra Riegrová, Jitka Hesová.

ZPRÁVY

Polsko: V zemi je neustálé napětí kvůli dřevěnému kříži, umístěnému před prezidentským palácem ve Varšavě na památku obětí letošního tragédie polského letounu s prezidentem Kaczyńským a dalšími vysokými státními i církevními představiteli na palubě na cestě do Katyně. Současný prezident Bronislaw Komorowski jej chce odstranit a umístit v jednom z varšavských kostelů. Proti tomu věřící nic nenamítají za předpokladu, že prezident a vláda postaví před palácem trvalý památník k počtě těchto obětí, jenž připomene duchovní stránku celé věci. K tomu se však nejvyšší politické nechtějí vyjadřovat, jen striktně žádají odstranění kříže. To vedlo k modlitebním protestům věřících před prezidentským palácem a také k fyzické agresi militantních ateistů a liberálů. Katoličtí biskupové se staví na stranu obránců kříže. Předseda Polské biskupské konference arcibiskup Józef Michalik prohlásil, že za tím vším je tendence „zesměšnění všeho, co je katolické, křesťanské“. A kardinál Stanislaw Nagy řekl: „Kříž nelze odstranit z veřejného prostoru. Je to svaté znamení pro každého křesťana.“ V podobném duchu se vyjádřila řada dalších polských biskupů.

Nasz Dziennik 13.–14. 9. 2010

Švédsko: V Uppsale byla otevřena první katolická vysoká škola po více než 400 letech od protestantské reformace. Jmenuje se „Newmanův institut“ podle bl. Johna Henryho Newmana. Tato škola nabízí teologické i filozofické vzdělání, jakož i další formaci v oboru humanitních věd.

kath.net 3. 9. 2010

Rakousko: Majitel největší potratové kliniky ve Vídni Christian Fiala si platí „mlátičky“, kteří fyzicky napadají a bijí obránce nenarozeného života, modlí se před klinikou. Provozovatelé webových stránek „gloria.tv“ natočili snímky, které ukazují, jak Fialovi muži strhávají modlí se lidi, většinou ženy, na zem, rvou jim z rukou růžence, tlučou je holí a dokonce šlapou botami po těle. Podle informací rakouských obránců života se jeden z útočníků pokusil mladou aktivistku, modlí se před zařízením, znásilnit. Policie je ke stížností obránců života slepá a hluchá.

kreuz.net 7. 9. 2010

Mexiko: Levicová správa hlavního města Ciudad Mexico podala soudní žalobu proti kardinálu primasovi Norbertovi Riverovi Carrerovi a proti kardinálovi Juanovi Sandovalovi Iñiguezovi. Viní je z „homofobie“ a způsobení „morálních škod“, neboť vystoupili proti rozhodnutí orgánů hlavního města o legalizaci svazků osob stejného pohlaví a jejich práva na adopci dětí. Kardinál Rivera Carrera to komentoval jako „pomstu úřadů za to, že jako arcibiskup uvalil exkomunikaci na politiky, kteří podpořili potraty“.

ND 26. 8. 2010

Velká Británie: 54letý anglický katolík Les Whittaker koná na kole modlitební pouť přes celou Evropu, aby uctil památku sv. Maximiliána Kolbeho a jiné oběti nacistického koncentračního tábora Auschwitz. Současně chce také uctít památku nenarozených dětí, zabitých umělým potratem, jejichž počet činí od legalizace interrupcí v r. 1967 v Británii přes 7 milionů. Svoji pouť zahájil u pomníku nenarozeného dítěte v East Grinstead za účasti biskupa Keirona Conryho, aktivistů z Hnutí pro život a řady katolických kněží.

ND 14.–15. 9. 2010

Saúdská Arábie: Jeden z čelných představitelů Al Kaidy na Arabském poloostrově Said al-Shihri vyzval mohamedány k systematickému zabíjení křesťanů v Saúdské Arábii. Kdyby prý to muslimové nedělali, svolali by na sebe „Boží trest“.

ND 14.–15. 9. 2010

Německo: Federální správní soud v Lipsku vydal šokující rozsudek. Nedávno k pokutě odsouzení jeden učitel a jeden inspektor celní správy za držení a šíření dětské pornografie nesmějí být propuštěni ze svých zaměstnání. Podle zdůvodnění rozsudku prý „to, co oba obžalovaní dělají ve svém domě, nesmí mít vliv na jejich pracovní vztahy“.

ND 21.–22. 9. 2010

Itálie: V Mondoniu, kde zemřel odchovanec sv. Dona Boska sv. Dominik Savio, se nachází obraz, ukazující vidění tohoto svěťce, jenž zesnul v ještě nedospělém věku. Dominikovi bylo zjeveno, že Anglie se obrátí. Viděl nějaké lidi, jak ztrá-

ZPRÁVY

cejí orientaci v husté mlze. Bůh mu řekl: „Toto je Anglie.“ Krátce nato spatřil postavu papeže bl. Pia IX. (1846–1878) s velkou lampou, která rozhání mlhu. „Tato lampa,“ uslyšel Dominik Boží hlas, „je katolické náboženství, které Anglii osvítí.“ Teolog Manfred Hauke, profesor ve švýcarském Luganu, věří, že tato vize sv. Dominika Savia se právě nyní v souvislosti s návštěvou Svatého otce ve Velké Británii nějakým způsobem naplní.

Information FMG 100/2010

Švýcarsko: V této zemi nemohou katoličtí lékaři, kteří odmítají potraty, být gynekology a porodníky. Dr. Niklaus Waldis s tím učinil následující zkušenost. Po atestaci z oboru, k níž mohl ještě přidat významné dvouleté zkušenosti z Afriky, se hlásil celkem na 14 klinikách o místo. Vždycky padla u pohovoru otázka: „Jaké je vaše stanovisko k potratům?“ On odpověděl, že je katolík, a proto u něho takové zákroky nepřicházejí v úvahu. Pokaždé se s ním rozloučili s neskrývaným zdůvodněním, že právě jeho postoj k interrupcím je příčinou nepřijetí. Nakonec to zkusil u kantónální kliniky v Lucernu, která potraty neprovádí. Ani tam ale neuspěl, protože se ho ptali na názor na sterilizaci a na oplodnění in vitro. Když řekl, že i toto je pro něj jako pro katolíka nepřijatelné, byl rovněž odmítnut, neboť lucernská klinika tyto zákroky provádí. Zařídil si proto všeobecnou lékařskou praxi, neboť jako gynekolog nemá šanci, když odmítá, věrný svému katolickému přesvědčení, potraty, sterilizace a umělé oplodnění.

Information FMG 100/2010

Itálie: Podle údajů ministerstva zdravotnictví roste mezi lékaři a zdravotníky počet těch, kteří odmítají provádět potraty nebo se na nich podílet. Jestliže v r. 2005 vznášelo námitku svědomí 59 procent gynekologů, dnes je to již 71 procent. V Itálii jsou interrupce na žádost ženy za určitých podmínek povoleny, ale zákon garantuje lékařům a sestřám právo se na nich z důvodů svědomí nepodílet.

radiovaticana.cz 12. 8. 2010

USA: Neteř známého obránce práv černochoů Martina Luthera Kinga, zavražděného r. 1968,

Alveda Kingová srovnala situaci černochoů v jižních státech USA v nedávné minulosti se situací dnešních nenarozených dětí. Řekla doslova: „Tak jako jsme my, černí, byli lynčováni a zabíjeni, protože jsme měli jinou barvu pleti, a proto se stali méněcennými, tak i dnešní nenarozené děti jsou lynčovány a zabíjeny v lůně svých matek, protože jsou ještě nenarozené, a tudíž méněcenné... To, co se stalo s rasismem a otroctvím, se dnes děje s potraty. Ti, kteří mají moc a mohou se pronásledovaných zastat, musí to udělat.“

Christian Solidarity International 5/2010

Čína: Od r. 1976 byl do Číny vyexpedován 1 milion biblí, většinou ilegálně. Stalo se tak díky projektu „Duha“, organizovanému společně katolíky i protestanty. Tato akce trvá stále, neboť i v současné době je přístup čínských křesťanů k Písmu sv. značně obtížný.

Vision 2000, 5/2009

Španělsko: Prefekt vatikánské Kongregace pro bohoslužbu a svátosti kardinál Cañizares řekl v projevu na letním kurzu madridské univerzity v Aranjuez, že nejsme povinni respektovat nespravedlivé zákony, jimiž jsou jednoznačně ty, které legalizují potraty. „Zákony, které nechrání život nebo jej potlačují, si nezaslouží náš respekt. Pokud občanské zákony uznají interrupci nebo eutanazii za právo, přestávají být opravdovými zákony společnosti a ztrácejí morální závaznost...“ řekl kardinál. Dále prohlásil, že podobně jako se dnes omlouváme za otrokářství, se jednou budeme omlouvat za interrupce.

Radiovaticana.cz 3. 8. 2010

Francie: Biskup ve městě Bayonne Marc Aillet znovu otevřel kněžský seminář, který jeho předchůdce před 10 lety zavřel. Přihlásilo se 5 bohoslovců, očekává se ale, že tento počet bude v dalších letech narůstat. Seminář formuje adepty kněžství pro oba rity: řádný Pavla VI. i mimořádný sv. Pia V. Biskup Aillet klade prvořadý důraz na důkladnou věroučnou a asketickou formaci bohoslovců v duchu katolické pravověrnosti.

kreuz.net 7. 9. 2010

OBSAH

Milostiplná	1
Jak můžeme prožít advent.	2
Čtyři svičky	3
Bůh je základem a vrcholem naší svobody.	4
Proč si zvolil Zázračnou medailku?	6
Kdo prosí, dostává.	7
Měl Ježíš tělesné sourozence?	8
Vynálezci a objevitelé z řad mnichů a kněží	10
Celý svět zakvíle!	13
O jednom papežském výročí.	14
Písmo svaté – dopis od Boha Tobě osobně.	16
Jak může vypadat večerní modlitba	18
Co je to „duchovní sv. přijímání“?	19
Blahoslavený Alois Grozdě – slovinský mučedník pro Krista	20
Jak vést svatý život	21
Nechte maličké přijít ke mně.....	22
Slovo pro život	23
Eliška má sestru.	24
Plukovník ateista	26
Těšíme se na Vánoce	27
Opravdové chlapské rozhodnutí	28
Poděkování	29
Zprávy	30

Immaculata – Neposkvrněná
(dvoměsíčník) 6/2010, ročník XIX.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně.

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var. symbolem uvedeným na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2011: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno

E-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštör Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukázkou typu A s poznámkou „Příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „Zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnuť, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit Zázračnou medailku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit střelnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svatě a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou – modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medailky Neposkvrněné.

*** **Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno** ***

FRANTIŠKOVY JESLIČKY

vánoční dárek

Řád menších bratří sv. Františka z Assisi oslavil roku 2009 osmisté výročí svého vzniku. Při této příležitosti se v minoritském kostele sv. Janů v Brně konal vánoční koncert „Františkovy jesličky“. Tak vzniklo album vánočních koled a písní v podání SBM – Scholy brněnské mládeže, vydané jako komplet DVD+CD.

Multimediální disk CD obsahuje:

- * Noty pro sbor i orchestr
- * Karaoke-verze orchestrální
- * Zvukový záznam koncertu v mp3
- * Fotogalerie koncertu
- * Texty s úryvky ze života sv. Františka

Videodisk DVD obsahuje:

- * Videozáznam vánočního koncertu
- * Filmový dokument o historii betlémů "Od Betléma k jesličkám"

Františkovy jesličky, to je videozáznam komponovaného večera, koncertu s úryvky ze života svatého Františka z Assisi. Nahrávka českých a moravských vánočních písní a koled v originálních aranžích (F. Fiala, M. Jakubiček, O. Můčka, M. Franze a další). Je to též zpěvník obsahující noty pro sbor, orchestrální party i partitury. Naleznete zde filmový dokument o historii nejen brněnských historických betlémů. Je to dobrá příležitost mít SBMkové koledy vždy u sebe v mp3, včetně karaoke – instrumentálních podkladů devíti písní, se kterými si zazpíváte doma, nebo je využijí sbormistři při zkouškách či vystoupeních.

Jedinečný a vynikající vánoční dárek pro vaše blízké – komplet dvou multimediálních disků DVD a CD s vánočními koledami v podání SBMky si můžete objednat za 250 Kč na

www.sbmka.signal.cz

Detail zdobené přepážky z katedrály v londýnském Southwarku. Foto: LawrenceOP.

Kristus je u proroka Malachiáše označen jako Slunce spravedlnosti, na jehož paprscích je uzdravení (srv. Mal 3,20). Zde je znázorněn jako dítě i jako vzcházející slunce s paprsky, které má osvětlit každého člověka a vysvobodit ho z temnoty hříchu a nevědomosti, kdo je Pán a Spasitel. Osel a vůl nám připomínají slova proroka Izaiáše: „Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý“ (Iz 1,3).

**Milí čtenáři, přejeme Vám,
ať je Váš život prozářen Božím světlem,
které zahání temnotu hříchu a beznaděje
a naplňuje srdce radostí a pokojem.
Požehnané Vánoce!**

bratři minorité